

LidercFény

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercfeny.hu

VIII. évfolyam, 4. szám, 2014. április

Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház melléklettel!

E havi számunk alkotói:

Cyrus Livingstone, Andy Baron, Craz, Milton Gray, Kétvirág,
Dawn Bat, Norton, bel corma, esperanza, edwardhooper,
Lothryen, Csillangó, Galbena, glittermoon, hifimiki, XpaliX,
HomoErgaster, Jimmy Cartwright,
Ida, Kapitány

Tartalom

SZERKESZTŐI KÖSZÖNTŐ

Ami épp eszünkbe jutott ..... 2.

BREKING NYÚSZ

Friss, ropogós pályázatok ..... 3.

NOVELLÁK

Mészárlás a Carlson rivernél /Cyrus Livingstone/ .. 4.

Kurgan bevásárol /Kapitány/ ..... 10.

SynGen – a mindennapokban IV. /Kétvirág/ ..... 11.

„Nosztalgikus” történetek – A könyv /Kétvirág/... 11.

Mobil szerencse – Megézés /Milton Gray/ ..... 12.

Holnap /esperanza/..... 13.

Hihetetlen, de lehet akár igaz is /Dawn Bat/..... 13.

Egyperces rémmesék 3. /Norton/..... 14.

Vámpírvadász II., III., IV., V. /bel corma/ ..... 15.

...Két halhatatlan, ha találkozik... (18+)

/HomoErgaster/..... 17.

VERSEK

Sárkánytűz /edwardhooper/..... 20.

Apródbiztató /Lothryen/..... 20.

Rímölcselet /Csillangó/ ..... 20.

Vezérek /Norton/ ..... 20.

<-Írányok-> /XpaliX/..... 20.

Lélekvászón /Csillangó/..... 21.

Üres /glittermoon/..... 21.

Ma hazudj nekem /hifimiki/ ..... 21.

Éjszakai árnyak /Milton Gray/..... 21.

Lassú /Craz/..... 21.

Haláltánc /Galbena/..... 21.

A NYAKONÖNTÖTT PRÓBAGOBLIN

SZOLGÁLTATÓHÁZ AJÁNLÁSÁVAL

Cukrosnéni /Andy Baron/..... 22.

FILMROVAT

Mozimorzás - Filmaprólék /Jimmy Cartwright/ .. 23.

KÖNYVAJÁNLÓ

Ben Macintyre:

A Vagdalthús hadművelet /Ida/ ..... 24.

A hónap képe:

Nahát! Mik vannak odaát?!

Szerkesztői köszöntő

Kedves olvasóink!

Mindenképpen öröm, hogy most sikerült betartani a magunknak kitűzött határidőt, és még az aktuális hónapban megjelentünk. :)

Ám ez természetesen nem csak nekünk köszönhető, hanem az újság készítését segítő, az AKF-et szívükön viselő alkotóinknak is, akik nek hála ismét exkluzív, először itt publikált tartalmakat köszönhetünk.

Lásd rögtön a negyedik oldalon kezdődő western-fantasy novellát, vagy a 17. oldalon induló horror alkotást. Ez utóbbi ráadásul néhány éve készült az akkori LIK számára (Lidércfény Író Kör), ahol az adott feladatoknál csak részben volt szempont a publikálhatóság, mivel a kiadott feladatok megoldásai inkább gyakorlatnak, tanulásnak minősültek. Emiatt nem csak a fantáziánkat, de a megszületett írások megfogalmazását is szabadjára engedték.

Meg kell említenem, hogy a Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház által megtisztelt bennünket egy novellával Andy Baron is, aki a méltán nagy sikerű Meztelen Ügynök rádióműsor szerkesztője, műsorvezetője, és természetesen számtalan novella írója.

Mint azt bizonyára felfedeztetek, kiírtuk következő pályázatunkat (immáron a kilencediket), amelynek témája az I. világháború. A tavalyi pályázatunkhoz képest a határidő most megint elég tág, így ismét egy fél éves időtartamot határoztunk meg, amely meglátásunk szerint elég ahhoz, hogy a témában el lehessen mélyedni, és még a pályamű megírása is beleférjen.

Van még ezen kívül egy sokkal könnyedebb témájú pályázat is, amelyet a már fent említett Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház szerkesztője, Craz írt ki. Ő boszorgányos(an jól megírt) novellákat vár.

Természetesen ebben a hónapban is sok novellával, verssel kívánjuk szórakoztatni kedves olvasóinkat, és a szokásos könyvajánló, valamint a mozimorzás sem maradhattak el.

IMPRESSZUM:

**Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
VIII. évfolyam. 4. szám, 2014. április**

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin
Borító: Monztázs a magyar kultúra napja és
a Föld napja alkalmából.

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségek:

lidercfeny@sentesinfo.hu • www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentés, Petőfi u. 1.

Breking Nyúsz – friss, ropogós pályázatok

4. Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház pályázat – Bosszorgányos

Közhírré tétetik, hogy a Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház kihirdeti a következő – immáron negyedik – novella pályázatát, melynek címe: Bosszorgányos.

Nevezési díj: nincs.

Megvesztegetési díj: a szokásos, de legyetek aktívabbak

Feltételek:

1. Feltétlenül szándékodban álljon írni egy novellát.
2. Ami hozzávetőlegesen minimum 4444 és maximum 14444 karaktert tartalmazhat (szóközzel együtt).
3. A novella kizárólag csak fantasy, sci-fi, vagy egyéb lehet. Esetleg valami más ezen kívül.
4. Pályázhatnak: Magyarországon és jelenlegi határainkon túl élő magyar nyelven alkotó írók, kizárólag saját maguk által írt, magyar nyelvű novellákkal. (Egyéb diszkriminatív kikötés nincs, tehát szerepelhet az írásban akár vörösszemű, ínhüvelygyulladásban szenvedő vegetáriánus jegesmedve, vagy mélynövésű kopaszodó mellékszereplő is.)

5. A beküldött novellának kapcsolódnia kell a pályázat címéhez (Bosszorgányos). A hogyan a szervezőbizottság az írók fantáziájára bízta. Mindenesetre egy darab bosszorgány vagy boszorkány legyen benne, különben az elkövető felnégyeltetik, mocsárba dobattatik, és gyíkká változtatik!

Beküldési határidő: 2014. 08. 01. 0 óra 2 perc.

A novellákat a craz@freemail.hu címre lehet beküldeni. A csatolt file tartalmazza a szerző nevét és a mű címét!

Díjazás:

Az első három novella jutalomban részesül, emellett felkerül a Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház könyvtárterméknek egyik, külön e célból portalanított polcára (a villámpályázatos, a sárkányos és a Régi-új nyertes művek társaságába).

A szervezőbizottság fenntartja a jogot, hogy kellő számú és minőségű novella beérkezése után különféle különdíjakat is kitaláljon.

Emellett bárki csatlakozhat szponzornak, újabb díjak felajánlására.

Amúgy meg a nyerteseknek most is jár a nyomtatott megjelenés tiszteletpéldánnyal.

Vigyázat, aki nem megfelelő nyelvi szintű művet küld be, annak egy ügyeletes bosszorgány éjszaka összeköcolja a haját, vagy eltünteti egy fél pár zokniját, vagy kiüssza a sört a hűtőjéből, vagy miket is szoktak csinálni azok a bosszorgányok!

IX. Lidércfény Pályázat – A nagy háború

Kategória: próza

Kiíró: Lidércfény Online Kulturális Magazin

A pályázat címe: A nagy háború

Pályázhatnak: Magyarországon és határainkon túl élő magyar nyelven alkotó amatőr írók, kizárólag saját maguk által írt, még meg nem jelent, magyar nyelvű novellákkal.

Beküldési határidő: 2014. október 31., éjfél

A pályázat témája és célja:

Ebben az évben emlékezünk meg az I. világháború kitörésének 100. évfordulójáról. Itt, a Lidércfény szerkesztőségében arra gondoltunk, hogy egy pályázattal adózunk az első világ-

égés áldozatai és hősei emlékének. Biztosan mindenki olvasott már első világháborús regényeket, vagy látott az első világháborúról szóló filmeket. Ezek jó kiindulási alapot adhatnak ahhoz, hogy egyéni modorunkban gondolkozzunk el az első világhégeréről, amelynek következménye a mai világ. Természetesen nem feltétlenül a realista, dokumentarista irodalom a kitűzött cél. Olyan prózai pályaműveket is várunk, amelyekben az alkotók szabadjára engedik a fantáziájukat. Hiszen például ironikus, groteszk, horror, misztikus, science-fiction, vagy netán spekulatív fikció típusú írások megalkotására is számos lehetőséget ad az 1914. június 28. és 1918. november 11. közötti időszak.

Annál is inkább, mivel nem csak szárazföldi hadműveletek zajlottak, hanem tengeri, mélytengeri és légi hadviselés is folyt. A szárazföldi hadviselésben ugyan még alkalmaztak lovakat, kerékpáros alakulatokat, ám a modern technológia is képviseltette magát: 1918 augusztusában zajlott le az első tankcsata (amelyet végül az időjárás nyert meg). Persze ihletet adhat a verduni csata (vérszivattyú – 1916. február 21-től december 18-ig), vagy akár a Somme-i csata is (1916. július 1. és november 18. között), ahol a britek csak az első napon összesen 57.470 fős veszteséget szenvedtek, köztük 19.240 halottat (ami máig a brit hadsereg legsúlyosabb, egy napon elszenvedett veszteségének számít). A csatában a két oldal veszteségei meghaladták a 1,5 millió főt halottakban, sebesültekben és hadifoglyokban.

A XX. század véres nyitányáról vad fantazmagóriák is születhetnek, hiszen Gallipolinál egy egész ausztrál lövészhad tűnt el a ködben mindörökre. A háború véráldozatai, az öldöklés, a szenvedés akár sötét mágiát is generálhatnak, miként „dagonyázní” lehet a senki földjének temetetlen halottaiban is.

Az iskolai tankönyveken, internetes forrásokon túl több könyv is segítségére lehet a pályázóknak. Néhány példa a könyvtárnyi anyagból: Viktor Fink: Idegenlégió, Richard Aldington: Egy hős halála, Erich Maria Remarque: Nyugaton a helyzet változatlan, stb.

A Lidércfény Amatőr Kulturális Folyóirat hasábjain is előkerült már többször a téma:

Apokaliptikus Augusztus... mementók (HomoErgaster) – 2013/8. szám (VII. évfolyam)

A „Sátán kutyája” és más kémhistóriák az első világháborúból (HomoErgaster) – 2012/7. szám (VI. évfolyam)

Decemberi események, érdekességek (HomoErgaster) – 2012/1. szám (VI. évfolyam)

Márciusi érdekességek (HomoErgaster) – 2011/3. szám (V. évfolyam)

Kegyelmi pillanat: 1914 karácsonya (HomoErgaster) – 2011/1. szám (V. évfolyam)

Tengeralattjárók, vulkánkitörések (HomoErgaster) – 2010/7. szám (IV. évfolyam)

Vérszivattyúk (HomoErgaster) – 2010/2. szám (IV. évfolyam)

Innen letölthetőek: http://www.szentesinfo.hu/lidercfeny/lf_akf.php

Az alábbi oldalon pedig többek között az első világháború tengeri csatáiról is olvashatunk: acelmonstrum.host22.com/index.html

A teljes pályázati kiírás a pályázati feltételekkel a www.lidercfeny.hu honlapon érhető el.

Cyrus Livingstone

MESZARLAS A CARLSON RIVERNEL

Azon a végzetes nyári reggelen a Pokol tüze csapott le ránk a mennyből. A jószágok pánikszerűen tülekedtek a carlson riveri itatóhoz. Négy tucat marhát tereltünk a Carver-farmra, Greenfieldtől háromnapos járóföldre, északra. Nem számítottunk ilyen forrásra, pedig ez már a második aszályos év volt itt, Greenyard államban.

Kis csapatunkat az öreg Dick Stevens vezette, velünk tartott a fekete bőrű Jack Magombe, a fél-elf Rodney, akivel már több ízben dolgoztam együtt, és a szintén veterán Patrick Frazer.

A csorda szügyig gázolt a kobaltkék folyóba, közben mohón kortyolták az éltető nedűt. A kalapomat a vízbe merítettem, hogy lehűtsem vele izzó homlokomat. Kigyönyörködtem magam a pompás állatok látványában. Mr. Carver vegyesen rendelt az inas hosszúszarvúakból, és a természetesebb, Warwick-féle „pirostarkák-ból”.

- Hé, Charlie! - szólt hozzám Dick Stevens. - Menj előre, és mondd meg Carveréknek, hogy megérkeztünk!

- Oké, főnök!

Rögvest nyeregbe pattantam. Egy lankás résznél szándékoztam kivágtatni a folyó völgyből, hogy azután két mérföldön át északnak tartsak, ahol széles, kopár homokdombok emelkednek. Mögöttük terül el a mélyebb fekvésű Henderson-síkság, amely esős évszakban smaragdon zöldellő legelőivel ad otthont a Carver-farmnak.

Jókedvvel indultam útnak. Huszonegy éves korom óta, vagyis már fél évtizede hajcsárkodtam, és mivel a marhahús iránti kereslet nőttön-nőtt, a járandóságomból bőven futotta szerény igényeim kielégítésére.

Három évvel korábban kisebb vagyonra tettem szert, amikor Folsom Cityben - vérfagyasztó körülmények között - kivontam egy orgazdát a forgalomból, a bandájával együtt. Az értük kapott jutalmat a szüleimnek adtam, így apám megjavíthatta a házunkat, a nővérem is férjhez mehetett végre. E kellemetlen kaland ellenére sem cseréltem volna semmi másra a cowboy-életet.

Éppen hogy kiértem a folyó völgyből, amikor lövés dördült. A golyó füttyét még hallottam, rövidebb ezután újabb dörrenés következett, és a fájdalom. A nyeregből kibuktam, összekeveredtem előttem a föld és az ég, majd jött a sötétség...

* * *

Émelyegve tértem magamhoz. Sokáig zavaros volt minden a tekintetem előtt. Hirtelenjében azt sem tudtam eldönteni, milyen napszak van. A halántékomról csordogáló, ragacsos vér eszembe juttatta a korábbi támadást. Szentséges ég, a fiúk a folyónál! Vajon ők megúszták?

Hörögve próbáltam felkecmeregni, de erőtlenségem visszazuhan-tam. Tompa, dobogó hangok ütötték meg a fületem, eleinte hallucinációknak véltem őket. Ismét megpróbáltam mozdulni valamerre, ám ekkor ólomsúlyként zúdult rám a rettegés. A sűrű por-és kavicsréteg alól a halálos mérgéről hírhedt fehér skorpió mászott elő! A kis szörnyeteg éppen engem készült megrohmozni, amikor egy lövés szabályosan kettészelte.

- Én sem csípem őket! - nevetett fel egy idegen hang.

Felpillantottam. Az ismeretlen lovas széles, barna kalapot viselt, akárcsak én, a bőrzekéje alatt pedig kék vászoninget. Az arcát kendővel védte a por ellen. Pontosabban a kendő más célt is szolgált, erről a felém szegezett revolverből jöttem rá, persze csak utólagosan.

- Üdv, kölyök! - szólított meg az ismeretlen cowboy. -

Begyűjtöttünk néhány elkóborolt jószágot! Ugye nincs kifogásod ellene?

Hunyorogva néztem körül. Patadobogást és marhabögést hallottam, és csak bámultam, amint az idegen társai összeterelik a csordánk maradékát. Próbáltam megszólalni, de a nyelvem nem engedelmeskedett. Száraz volt, mint a lehullott falevél.

- Na, mi van, nem tudsz beszélni? - kérdezte a kék inges lovas. Akkor néztem meg jobban. A fejedője alól szőke fürtök kandikáltak ki, a szeme is kéknek tűnt. Újból émelygés, és erős szédülés tört rám, így visszahuppantam a porba.

- Ennek is annyi!

A hang nagyon-nagyon távolinak tűnt.

* * *

Talán órák is eltelték, mire megint ki bírtam nyitni a szemem. Amennyire erőmből tellett, összeszedtem magam, végre talpra álltam, és a folyó felé vonzóltam magam. A Carlson River meredek löszfalán csúsztam le a partig, mint egy homokzsák.

Feszültem kívártam egy percet. Semmi gyanús zaj. A part menti ritkás cserjések közt lopakodtam vissza ahhoz a ponthoz, ahol elváltam társaimtól, sajnos mindörökké. A látvány legalább is erről tanúskodott. Szerencsétlen flótások már csak a mennyei csordákat terelgethetik, többé nem róhatják velem a vadvidéket. Még csak el sem búcsúzhattam tőlük, gondoltam elszorult szívvel.

Rajtam kívül mindenkit lemészároltak a csapatból, méghozzá a legádázabb módon!

Az öreg Stevens és Frazer több tucat golyót kapott, a legtöbbet feltehetően a haláluk után. Rodney fejbőrét lenyúzták, hosszú füleit lemetszték. Az emberek gyakorta így gyalázzák meg az elfeket. Magambo szemét kiszúrták, az ujjait egytől egyig eltörték. Egyedül őrajta nem találtam lövésnyomot. Agyonverték, mint egy kőbor kutyát.

A gyilkosok a lovakat és a fegyvereket elvitték, a csordát szétkergették. Legnagyobb megdöbbenésemre az értékes jószágok nagy részét is leölték! Fel nem tudtam fogni, mi indokolhat ekkora méretű vérengzést?

Belül zokogva takartam le kabátjukkal halott társaimat. Egy árva szerszám sem akadt, amivel eltemethettem volna szegényeket.

A rosszulételem leküzdve, a folyóban lemostam arcomat. Most hogyan tovább? A Carver-farm közelebb van, mint Greenfield. Onnan talán segítséget kérhetek. Nekivágtam kifelé a folyó völgyből, amikor váratlanul ismerős nyelési reszkette meg a levegőt.

- Szélrózsza! Hát itt vagy, öreg cimbor! - alig bírtam elhinni, hogy a lovam viszonylag épségben visszatért hozzám.

Közelebről megszemlélve a szegény párát, golyó súrolta sebek csikjait fedeztem fel rajta. Nagy nehezen a nyeregbe pattantam, és folytattam utamat. Hamarosan egy széles, lankás dombhátra kaptattam fel, a terjedelmes bucka tetejéről elláthattam úticélimig.

A Henderson-síkság végeleáthatatlan prérként terült el előttem, a farmépület gyufás skatulyának látszott a messzeségben. Az ég felé szürkésfehér füstgomolyagok szállidostak. Ki a fene akarhat tüzelni ilyen gatyarohasztó hőségben?

Néhány percig erőltettem a szemem, de nem láttam mozgást a farm körül. Egyszeriben rádöbentem a rémes valóságra! Tudtam, hiába keresnék egy árva lelket is Carverék házában!

Hátasommal lassan léptettem előre, nem tudom, mennyi időbe

telt, amíg a füstölgő romok közé értem, de a Nap már alkonyútra tért.

A látvány, ami fogadott, még a Carlson River menti mészárlásnál is visszataszítóbb volt. A lakóépületet porig rombolták, a csűröket felgyújtották, az ólaktól égett hús bűze áradt.

A Carver családra és a béreseikre a kút mellett találtam rá. Karóra tűzött tetemeik úgy himbálóztak a szélben, mint egy torz bábjáték félredobott szereplői.

Kavargó gyomorral megnéztem őket közelebbről. Tekintetük elárulta, hogy lassú halálban volt részük.

Főlnéztem az égre. A magasban már a keselyűk vitorláztak.

Gyorsan kikötöttem loamat, majd az egyik épen maradt pajtában találtam egy ásót és egy fejszét. Meg kellett adnom a végtisztességet Carvereknek, ha addig élek is!

Nekiálltam az egyik karót kivágni, de két-három csapás után kicsúszott a kezemből a balta.

Térdre rogytam és a kezembe temettem arcomat. Túl sok volt nekem mindez... egyetlen nap alatt...

Az üszkös gerendák alatt kerestem valamit, ami ehető. Néhány babkonzervet sikerült kikapirgálnom. A késsel felbontottam őket, és azonmód magamba tömtem a tartalmukat.

Hamarosan émelygés fogott el, így elhajítottam a fémdobozt és megpróbáltam nyugovóra térni.

* * *

Éjjel holtakkal álmodtam, reggel holtakkal ébredtem. Hajadonfőtt álltam a verőfényben, nem bírtam levenni a szemem a pusztítás mementóiról. Kétségbeesetten próbáltam erőt venni magamon, hogy befejezzem, amire előző nap képtelen voltam.

Egyszeriben halk, ütemes dobogásra lettem figyelmes. Körülnéztem, és a dél-nyugati irányból porfelhőre lettem figyelmes. Lovascspat közeledett!

Visszahúzódtam a pajtába, eldöntöttem, itt várakozom, amíg meg nem győződöm szándékaik feől.

Amint közelebb értek, láttam, hogy elfekkel van dolgom. Fegyveres felderítők érkeztek a romokhoz, de távolabb szerkaravánt fedeztem fel, mintha egy egész falu költözne.

Legbelül éreztem, nem ők a felelősek a mészárlásért, arról viszont halvány sejtelmem sem volt, hogyan fogadják, ha felfedem kilétemet. Hivatalosan a béke már régóta fennáll az elfek és az emberek között, de egy íróasztalnál aláírt papírnak általában nem sok súlya van a vadvidéken.

Nagy levegőt vettem, előjöttem rejtekemből.

- Álljatok meg! Segítséget! Segítetek!

Nem beszéltem a nyelvüket, így csak remélhettem, hogy megértenek. Az elf harcosok fél perc leforgása alatt körbevettek.

Magas, szikár férfiak voltak, majdnem akkorák, mint én, lenszőke hajukat varkocsba fonták, kék és szürke szempárok meredtek rám fürkészően. Lőfegyvert nem láttam náluk, de bőségesen fel voltak szerelkezve lándzsával, íjjal és nyíllalakkal.

A csapat vezetője merőben elütött társaitól. Ugyanolyan, rojtkokkal díszített szarvasbőröltözéket viselt, mint a többiek, viszont alacsonyabb, robosztusabb volt náluk, meztelen felsőtestén arányos, harcokban edzett izomkötegek feszültek. Hollófekete sörénye szabadon lobogott, széles orrát mandulavágású, fekete szempár fogta közre.

Érthetetlen nyelvén vakkantott oda nekem. Egy tollkoronás, színes szöttes ponchót viselő elf léptetett oda hozzám, alighanem a törzs sámánja. Ő tolmácsol.

- Fekete Puma főnök, Mennydörgő Sólyomnak, a Hiúz-törzs nagyfőnökének fia azt kérdezi idegentől, ki ő, és miért van itt?

Akadozva előadtam, mi történt velem az elmúlt napon. Meséltem a folyóparti öldöklésről, és hogy miképpen találtam rá a szerencsétlen sorsú farmerekre.

Az elfek kifejezéstelenül hallgatták a mondandómat, csak akkor kiáltottak fel meglepetésükben, amikor az áldozatokat felfedezték.

A sámán már-már ünnepélyes méltósággal az életeket kioltó karókhöz lépett, majd mindegyiket megérintette, mintha a meggyilkoltak szellemének tisztelegne.

- Most... mit művel éppen? - kérdeztem bátortalanul a körülöttem álló elfektől.

A sámán válaszolt:

- Az élők gyakran hazudnak. A holtak már nem. A tárgyak sem. Magukba zárják a tegnapot és a holnapot, minden percével. Bíbor Felhő képes olvasni a tárgyak emlékezetében!

Ekkor tudtam meg a törzs varázslójának nevét. Bíbor Felhő a ki nem mondott kérdésekre is megadta a választ:

- Emberek tették ezt a gyalázatot. Legalább harminc-negyven, vértől megvadult férfi. Nem fosztogatni jöttek, csak a pusztítás öröme hajtja őket!

- Az emberek elűzik elfeket a földjeikről - szólalt meg Fekete Puma. - Az ember elüldözi törpéket is, a trollokat elpusztítja mennydörgő fegyvereivel, mert fél tőlük! Aztán emberek egymást pusztítják a földekért, vagy félelemből!

Más helyzetben megértettem volna az ifjú főnök bírálatát, most azonban nem tartottam helyénvalónak. Kifakadtam:

- Carverék nem öltek meg senkit ezért a legelőért! Már rég nem éltek itt elfek, amikor ők ideköltöztek!

- Nem parancsolhatunk az esőnek, hol essen, sem a fűnek, amely kinő utána! - szolt közbe Bíbor Felhő szelíden, mielőtt még elfajult volna a vita.

- Szeretném eltemetni őket! Segítenétek? - szoltam a hosszú fülű szerzeteknek.

Bíbor Felhő egy rövid ideig tanácskozott a főnökkel, majd intett a harcosoknak. Lasszók és fejszék kerültek elő, és munkához látunk. Igyekeztük eltüntetni a szörnyű látványt, mielőtt az asszonyokkal és gyermekekkel teli szekerek ideérnek.

A leginkább gyomorforgató momentum a holttestek levétele volt a karókról. Még a sokat látott, idősebb elfek is nehezen küzdöttek le undorukat. Amikor az egyik kislány holttestéből kihúztuk a gyilkos éket, Bíbor Felhő komoran a szemembe nézett, és így szolt:

- Ezt nem fából faragták! Tudod mi ez, ember? A szent awenocq tülke! Ti „egyszarvúnak” hívjátok!

Döbbenet hallgattam a sámánt. Az elf törzsek kivétel nélkül babonás tisztelettel tekintenek az unikornisokra. Az amúgy is ritka állatok elpusztítása súlyos sértésnek számít az ő szemükben.

Vajon ki az, aki erre vetemedik? Állati módon lemészárol egy jóra való farmer családot, és a préri népe felé is kihívást intéz.

Hirtelen feltűnt nekem, hogy sehol a közelben nem látni unikornis tetemet. Az észrevételemet már nem tudtam közölni az elfekkel, mert dél felől újabb lovascsapat bukkant fel. Minden szem feléjük fordult. Mintegy száz-százötven főnyi fegyveres tartott felénk, többségük a hadsereg barnás-zöld uniformisát viselték.

- Mi történik itt? Fegyvert eldobni! Egy gyanús mozdulat és lövünk! - kiáltotta a katonák vezetője, egy széles karimájú kalapot viselő, őszes férfi.

Az elfek nem engedelmeskedtek, én pedig gyorsan közbeléptem, mielőtt a hosszúfűlűeket meggyanúsítanák a rémtettel.

- Nem ők tették, kapitány úr!

- Ezredes! - vágta rá mérgesen a tiszt.

- Ezredes úr, ezek a szerencsétlenek már egy napja halottak voltak, mire az elfek ideértek! Emberek mészárolták le őket! Lehet, hogy az egyikükkel össze is akadtam!

- Hogyan? Maga idetartozik a farmhoz? Hogy élte túl?

Összeakadt nyelvvél, elmeséltem újra a borzalmakat az elejétől a végéig. A katonák döbbenet hallgatták. A látvány, amely önmagáért beszélt, beléjük fagyasztotta a szót.

Az ezredes néhány perc múltán erőt vett magán, és az elfekhez fordult:

- Ti mi járatban vagytok erre? Ki a főnökötök?

Időközben megérkezett Mennydörgő Sólyom is. A fiával az ezredeshez lépett, és szó nélkül egy lepecsételt papírost nyújtott át neki.

- A Hiúz-törzs elfoglalhatja új szállásterületét a Greenfield melletti rezervátumban - olvasta fennhangon az ezredes. - Túlságosan fényűző hely az elfeknek, nemde?

Az egyik tiszt megköszönte a torkát.

- Ezredes úr, ennek a törzsnek a sámánja gyógyította meg a kormányzó fiát...

- Bíbor Felhő csak egy beteg gyermeket látott, akit ártó szellemek kínoztak! - szólt közbe a sámán.

- A Hiúz-törzs harcosai nem viselnek hadat asszonyok és gyermekek ellen! - csattant fel a nagyfőnök. - nem úgy, mint azok, akik ezt tették!

Mennydörgő Sólyom a harci buzogányával, a holttestek felé bökött. Az ezredes dühösen az ajkába harapott, a kísérete pedig fülig vörösödött.

- Most éppen mire készültek? - kérdezte tőlem a parancsnok.

- A végtisztességet akartuk megadni...

- Szó sem lehet róla! A holttesteket lefoglalom, mint a bűntény bizonyítékait!

Nem éreztem erőt az ellenkezéshez. Az ezredes egyik hadnagyát utasította, hogy egy különítmény élén vágasson a Carlson Riverhez, és ellenőrizze a „mesémet”. Bíbor Felhő felajánlotta, hogy velük tart, és segít a nyomolvasásban. A parancsnok nagy nehezen beleegyezett, végül én is csatlakoztam a kisebb csapathoz.

- Hogyhogy erre jött a század? - kérdeztem a hadnagyot a folyó felé menet.

- A Fort Blockból jöttünk, tegnap hírt kaptunk, hogy banditák feldúltak egy farmot!

Hát ez különös, gondoltam, de abban a felfokozott érzelmi állapotban képtelen voltam a fejemet törni az események összefüggésén.

- Cooper ezredes két hónap múlva nyugállományba vonul! Ezért törli magát az újabb stráfokért! - közölte bizalmasan a hadnagy, holott nem kérdeztem, miért jár el az ügyben személyesen az erődparancsnok. Ennyit a híres bajtársiasságról!

Visszaérkeztünk a Carlson River-i tett színhelyére. Egy csapat sakált riasztottunk el. Ezek a négy lábú éhenkórászok már jócskán lecsupaszították néhai pajtásaim csontjait. Erre a látványra érző lélek nem készülhet fel. Mintha kétszer vesztettem volna el őket! A ló nyakára dőltem és csendben zokogtam. A katonák közül is többen rosszul lettek. Egyedül Bíbor Felhő őrizte meg hidegvérét,

de a tekintetén láttam, őt is felzaklatták a látottak. Saját nyelvén furcsa kántálásba kezdett. A különítmény tagjai csendben nekiálltak sírokat ásni.

Két őrzető és egy káplár a megmaradt nyomokat vizsgálta. Megállapították, hogy a banditáknak patkolt lovuk volt, így nagy valószínűséggel emberek az elkövetők. A nyomokból az is kiderült, hogy déli irányba menekültek. A tetemekből eltávolítottak néhány lövedéket, és töltényhüvelyeket is sikerült begyűjteniük. Később össze tudják hasonlítani a Carver-farmon találtakkal.

- Megölöm mindet! - hörögtem könnyes arccal. - Ha kell, egyenként vadászom le a férgeket!

- Azzal már nem hozhatja vissza őket, fiam! - szólt atyáskodóan a hadnagy. - Bízva inkább ránk! Ígérem, ez a rémtett nem marad büntetlenül!

No, persze, gondoltam, a szokásos szöveg!

- Aki a Háború Ösvényére lép, annak a Halál a részévé válik, mint egy árnyék! - mondta Bíbor Felhő összevont szemöldökkel. - Mindenre és mindenkire rávetül, aki a közelébe kerül!

* * *

Cooper ezredes parancsára az elfeket további vizsgálatig a Fort Blocksba kísérték, engem is ki akartak hallgatni, mint tanút. Az erődbe érkezéskor döbbenetes hír fogadta a parancsnokot: a közeli Carlson City környékén ismeretlenek kiraboltak egy postakocsit, a kísérőket leöldösték. A zsákmányuk huszonötezer rúnadollár lehetett, a helyi takarékszövetkezet teljes bevétele.

Cooper paprikás hangulatba jött a hír hallatán. Napokon át akadályozta az elfek továbbvonulását, ellenőrizhetetlen szabályzatokra hivatkozva, engem is, amikor csak lehetett, megvárakoztatott, a beosztottai közül - igaz, képletesen - mindig azt ütötte, aki éppen kéznél volt.

Néhány nap múlva hazatérhettem Greenfieldbe. Addigra már a megye értesült a szerencsétlenségről, és az egész államra kiterjedő körözést rendeltek el a tettesek ellen.

Otthon a szüleim és a testvérem könnyes szemekkel fogadtak, apámnak pedig minden harci tapasztalatát be kellett vetnie, hogy távol tartsa a nemkívánatos kíváncsiskodókat, többek közt a firkászokat.

A hazatérésem után két teljes napot a szobámba zárkózva töltöttem. Senkivel nem voltam hajlandó beszélni a történetekről. A harmadik napon közöltem apámékkal, hogy járok egyet a megyében. A szüleim nem faggatóztak a szándékaim felől, örültek, hogy végre kimozdulok az odúmból.

Greenfield főtere felé gyalogolva sorsdöntő elhatározásra jutottam. A Greenfieldi Kurír szerkesztőségébe kopogtattam be, ahol Zebulon O'Keefe oknyomozó-riportert kerestem.

O'Keefe volt az első és talán egyetlen törpe újságíró az országban. Sikerét a találmányának köszönhette, amelyet nemes egyszerűséggel írógépnak nevezett el. Jöttömre nagyon megörvendezett.

- Ez aztán a megtiszteltetés, Mr. Hawkins! Rászánta magát, hogy interjú adjon? Persze, megértem, hogy nem könnyű erről a tragédiáról beszélni...

Hogy is érthetnéd meg, te kis nyavalyás, amikor ott sem voltál, dühöngtem magamban.

- Lehet szó az interjúról - próbáltam barátságos lenni a kis szerzetel. - Viszont én is kérnék cserébe valamit!

- Éspedig mi lenne az? - O'Keefe szürke szeme fürkészőn rám villant.

Odahajoltam hozzá, hogy más ne hallja:

- Esetleg utánanézhethetne, történt-e hasonló eset a közelmúltban! Így talán kideríthetnénk, ki a felelős ezért!

- Kideríthetnénk? Ó, már értem! Nézze, fiatalember, ez nekem valóban az év sztórija lenne, de magának mi haszna származik belőle?

- Arra ne legyen gondja! - feleltem elszántan. - Akkor áll az alku?

A törpe bölintott, és előkészítette az író masinát. Elmondtam neki mindent, a lehető legapróbb részletekig. A feltételezéseimről is hosszasan beszélgettünk. O'Keefe megköszönte a tőlem kapott értesülésemet. Megígérte, hogy a cikkében elhallgatja a nevemet, illetve rögtön értesít, ha megtud valami érdemlegeset.

* * *

Másnap Leonard Bagwell marhatenyésztőt kerestem fel. Carverék tőle rendelték meg a gulyát, bár a küldetés kudarcba fulladt, megpróbáltam elkérni tőle a járandóságom felét.

Bagwell falrepesztő hahotára fakadt, majd közölte, ő nem holmi karitatív szervezet, egyébként is mit képzelek, örüljek, hogy nem rajtam hajtja be az elpusztult jószágok miatti veszteségét. Mivel a munkaadóm körbepásztázta magát három felnőtt fiával, szó nélkül eljöttem onnan.

Hazáig bosszankodtam az újabb kellemetlenségen, egyre csak gyűlt bennem a harag, otthon végül így szóltam apámhoz:

- Apa, azt hiszem, mindkettőnkre ráférne egy kis testmozgás!

- Hajnalig dolgoztam Charlie! Most hadd ne tartsak edzést! - mondta apám két ásitás között.

Elmeséltem neki, hogyan jártam Bagwelléknél.

- Anyus, ebédre megjövünk! - szólt hátra apám a konyhába, és a fejébe nyomta a kalapját. Ismertem ezt a mozdulatot. Burt Hawkins ismét átváltozott a Bullmastiffá.

Amikor Greenfieldbe költöztünk, az öregem „Barney Romkocsmájában” kezdett dolgozni, mint kidobó ember. A leubjából időközben atlétikai klub lett, igazi puccos hely, de apám - birkózó múltjára való tekintettel - maradhatott biztonsági őrként. Sokan élő legendaként tekintettek rá. A ringben a „Bullmastiff” művésznevet használta, mivel ifjúkorában egy marhavágóhídon kereste a kenyerét, ahol pusztá kézzel gyúrta le a hosszúszarvúakat.

Kisvártatva ismét kopogtattam Leonard Bagwell házának ajtaján. A legidősebb fia, a nagydarab, vgyori képű Jonas fogadott minket.

- Nézzenek oda! - rikkantotta a melák. - A töpörtyű az apuciját hívta segítségül!

Jonas alig fél fejjel volt magasabb nálam, mégis apró hentesárúnak titulált. Gyorsan gondoskodtam róla, hogy a „töpörtyű” megfeküdjön a gyomrára.

- No, de uraim, megbeszélhettük volna ezt civilizált módon! - mondta néhány perc elteltével Leonard Bagwell, miután kihúztuk őt az íróasztalának romjai alól, a fiait pedig felcsoportoltuk.

Jonas a hasát fogta, de nem a nevetéstől. Éktelen nyivákolásba kezdett, mint egy leforrázott macska.

- Nos, Charlie, ami a fizetségét illeti... Elnézést! - Leonard megtörölte vérvörös orrát, majd egy nyaklevest osztott ki Jonasnak, aki azonnal abbahagyta a nyivákolást. Mr. Bagwell kizavarta a fiait a dolgozószobájából, majd folytatta a tárgyalást:

- Értsék meg, hatalmas a károm a leölt jószágok miatt! Az aszályról nem is beszélve, a termés fele is odalett...

- Maga nem érti a helyzetet, Mr. Bagwell! - vágtam közbe. - Carveréket talán azért ölték meg, mert magával akartak üzletelni!

Egy hirtelen jött, kósza ötlet volt csupán, mégis hangot adtam neki.

- Hogyan? Miket beszél? - Leonard mézsfehérre sápadt, az orrából újra dőlni kezdett a vér.

- Abból indulok ki, hogy az értékes csordáját kiirtották, ahelyett, hogy elhajtották volna! - feleltem szenvtelenül. - Az a mód, ahogy elbántak a farmerekkel, nem vall egyszerű rablókra! Valaki így akart üzenni!

Bagwell ijedt verébként pislogott, segélykérően apámra nézett, az öregem viszont pókerarccal hallgatott.

- A Megyei Tenyészők Ligájában mindent pontosan deklarálunk! - nyögte a gazda.

- Én idegenekre gondoltam! Nem érdeklődött mostanában valaki a vágómarhák, vagy a legelők ára felől?

- Szentséges ég! - kapott a fejéhez Leonard. - Gondolja, hogy...?

- Azt gondolom, hogy ez még csak a kezdet! - jelentettem ki határozottan.

Bagwell egy percig némán ült, kezébe temetve arcát. Nagy nehezen feltápázkodott, és a közeli szekreterhez botorkált, ahonnan bankjegyeköteget emelt ki.

- A fizetsége, Charlie! Végül is, megszolgált!

Leszámoltam akkora összeget, amely a járandóságom fele, a többit visszaadtam a ledöbbszent marhatartónak.

- Nekem ennyi jár, nem több! A többit odaadhatná a halott társaim hozzátartozóinak! - közöltem Bagwell-el. - Ilyen nehéz időkben ajánlatos összefogni, nemde?

- Persze... igaza van...

* * *

- Jól elültetted a bogarat a pénzeszsák fülében, fiam! - mondta apám, amikor távoztunk Bagwelléktől.

- Tegyenek is valamit a megyéért, ha már a mi verítékünkön gazdagodtak meg! - morgolódtam. Apám megfogta a karomat.

- Nézd, Charlie! Én megértem, hogy megviselt a dolog, de kérlek, ne heveskedj! Ne feledd, nem sokon múltott, hogy elvezítsünk téged!

Néhány pillanatig szótlannul ballagtunk tovább, majd apám folytatta:

- Eddig ez egy nyugalmas, békés megye volt. Nem szeretném, ha ezentúl az itteniek minden idegent golyóval fogadnának!

* * *

Két héttel a Carlson-folyó menti szörnyűség után kezdett az élet újból a régi vágányon futni Greenfieldben. A helybeliek lassan legyűrték rettegésüket, már sem kötöttek fogadásokat, hogy meddig bírom piálás nélkül, vagy mikor lógotom fel magamat bánatomban. Próbáltam lekötöni minden időmet, csak ne kelljen gondolkodnom a borzalmakon.

A marhatereléshez egyelőre nem fűlött a fogam, inkább apámnak segédkeztem a Greenfieldi Atlétikai Klub ivójában. Az esték itt nyugalmasan teltek, igaz, kettőnk jelenléte nem vonzotta a bajkeverőket.

Zebulon O'Keefe eközben szorgalmasan dolgozott az ügyön, ahogy ígérte. Buzgón táviratozott ezerfelé, majd jó néhány napra eltűnt a megyéből. Legutóbb, amikor összefutottam vele, a törpe zsurnaliszta a vasútállomás felé rohant, lóhalálában. Csak úgy futásban közölte, hogy nyomon van, és iszkolt tovább.

Nem tehettem mást, próbáltam türelemmel kivárni a fejleményeket. A Sors azonban - szeszélyéből adódóan - siettette az eseményeket.

Egyik este az ivóban egy magányos utazó tűnt fel nekem. A férfi a megyei bank épületére néző ablaknál poharazott, barna kalapot, kék vászoninget, szarvasbőr zekét viselt. Az arcát nem láttam jól, de a fejfedője alól előbukkanó, szőke fürtök feltűntek nekem.

Megdermedtem egy pillanatra. Ekkora véletlen nem létezhet! Óvatosan odasomfordáltam apámhoz, és odasúgtam neki:

- Apus, nem ártana Clayton seriffért küldeni! Látod ott azt a szőke fickót az ablaknál? Nem tetszik, ahogy bámulja a bankot!

- Az még nem törvénytelen! Már megint mit forgatsz a fejedben?

- Apa, tedd meg a kedvemért! Ez az alak ott volt a folyónál!

- Miket beszélsz?!

- Így van, ha mondom!

Nem volt időm hosszas magyarázkodásra. Apám a szemembe nézve látta, hogy komoly az ügy, végül szalajtott a egyik pincérfiút a seriffért.

Nagy levegőt vettem, majd mindent egy lapra feltéve, odaléptem a kék inges idegen asztalához.

- Hello, cowboy! - szólítottam meg a fickót. - Úgy látom, nem vagy idevalósi! Nincs szükséged egy útikalauzra?

- Kopj le, kölyök! Semmi kedvem csacsogni! - felelte az ismeretlen, fél szem nézve.

- Nekem viszont van! - határozottan az asztalhoz ültem, a szőke tag ekkor vett szemügyre jobban. A tekintetében felismerés vilant, de továbbra is próbált közömbösséget színlelni.

- Néhány elhajtott marháról, váltanék veled szót, barátocskám! - folytattam a mondandómat. - Ezen kívül meggyilkolt cowboyokról, egy elpusztított farmról és karóba húzott gyerekekről!

- Mi az ördögrol hadoválsz, te féleszű?

- Ott voltunk mindketten a Carlson-folyónál, vagy tán nem emlékszel? Most meg idejöttél „bankot robbantani”?

A fickó végleg elveszítette a türelmét. Hirtelen az övéhez kapott, én azonban ráborítottam az asztalt. A következő pillanatban az ellenfelelem térdeltem, és elszántan próbáltam megszerezni a fegyverét. A küzdelem zajára jó néhányan felugrottak a helyükről. A szemem sarkából láttam, hogy valaki revolverrel a kezében közelített felém, ekkor apám rávetette magát, és a másik támadó hatalmasat puffant az ivó falán.

Dulakodás és sikoltozás hangja ütötte meg a fülemet, apámnak egy újabb ellenféllel akadt dolga, de nem volt alkalmam a fejleményekre figyelni, mivel a szőke tag körömszakadtáig ragaszzkodott a tisztolyához.

A fegyver dörrenése úgy hatott, mintha egy ágyúgolyó robbant volna a koponyámban. Rögtön ezután ragadós nedvesség borította el a kezemet. A szőke bandita teste lassan elernyedett. Belőle már hiába is próbálnám kiszedni az igazságot.

- Jól vagy, fiam? - kiáltotta kétségbeesetten apám. Az arcán horzsolások látszottak, az inge teljesen szétszakadt, de mit számított az! Az ő korában már kevesen büszkélkedhetnek győztes kocsmái csatározásokkal.

Nagy nehezen feltápászkodtam, megszólalni nem bírtam. Apám látta rajtam, hogy nem sérültem meg komolyabban, így megnyugodott. A klub személyzetével nekiállt módszeresen megkötnözni az alélt brigantikát.

Szédelegve az egyik székre rogytam. Néhány éve rákényszerültem, hogy önvédelemből öljek, de az iménti csetepaté után nem tudtam, képes leszek-e valaha is tükörbe nézni. Elvégre olyasvalakinek oltottam ki az életét, aki megmentett egy lassú halált ígérő

skorpiósúrastól!

Egyáltalán nem érzékeltem a seriff érkezését.

- Mi ez a ribillió itt? - bődült el Clayton, majd a holttestre mutatott. - Ez a maga műve? Mit ártott magának a szerencsétlen?

- Önvédelem volt, biztos úr! - kiáltotta apám.

- Elég! Egyszerre csak egy beszéljen! - szakította félbe a csend-biztos. Ismét hozzám fordult.

- Charlie, próbálja meg elmondani, hogyan történt!

Nagy nehezen előadtam, milyen körülmények között akadtam össze a szőke fickóval. Kábult, részeg álomként éltem meg a halott és a két - még mindig ájult - cinkosának elszállítását a megyei fogdába.

Két-három napon belül - a távirónak köszönhetően - fény derült a három cowboy kilétére.

Lótolvajlásért, és kisebb bankfiókok kirablásáért körözték őket a szomszédos államokban

Zakk Hardy volt a bandavezér, a szőke fickó, akinek részben az életemet köszönhetem, és akit véletlenül a másvilágra küldtem. Két másik fickó tartott vele, Jack „Oposzum” Flatley és Brian „Prérikutya” Gerin, nem túl jelentős bűnlajstrommal. Tanúként engem is beidéztek a tárgyalásukra.

Wheeler bíró egy héttel később pontot tett az ügy végére. Az eddigi bűneiket talán megúszták volna egy salt rocks-i kényszerpihenővel, azonban az ügyész súlyosbító tényként emelte ki, hogy a vádlottak „közönnyel viseltettek” a Carver-farmon és a Carlson River mellett történt vérengzés áldozatai iránt, nem utolsósorban az egyetlen élő szemtanút - vagyis engem - cserbenhagytak. Ezáltal bűnsegédeké váltak.

A banditák tagadták, hogy bármi közük lenne a gyilkosságokhoz. Állításuk szerint a farm közelében sem jártak, a folyóparton pedig egy leölt marhát, halott tehénpásztorokat, és egy súlyos sebesültet találtak, aki úgy tűnt, kiszervezett. A jószágokat azért terelték össze, hogy visszaadják őket jogos tulajdonosuknak. Arra a kérdésre nem voltak hajlandók válaszolni, végül is kihez került a csorda maradéka. Az ügyész végül afelől faggatta a vádlottakat, hogy mi célból jöttek Greenfieldbe? Flatley és Gerin zavaros választ adott erre is. Az ügyész nem hitt nekik. Ahogy az esküdtek sem.

Az ítéletet Greefield főterén hajtották végre. A tömeg úgy zúdult a bitó felé, mintha népnünpély készülődne.

A haramiák, miután felvezették őket a világ végét jelentő deszkákra, dacos büszkeséggel fogadták a kenderből font nyakravalót. Az utolsó szó jogán Flatley apámra nézett és ennyit mondott:

„Nem igazságos, hogy egy vénembernek ekkora ereje legyen!”

A következő percben a zsványok a magasban bokáztak.

* * *

A kivégzés óta újabb hét telt, és nagyon úgy tűnt, a feledés köde lassan belepi a Carver család tragédiáját. A megyében elterjedt szóbeszéd szerint a három idetevett bandita volt a valódi tettes. Ők viszont már meglakoltak, így nincs többé ok a félelemre, így vélekedett a többség.

Apámat és engem hősként kezdtek tisztelni, én azonban nem vágytam efféle szerepre. Minden érzésem azt súgta, csak idő kérdése és hamarosan hallani fogok a gáztett igazi elkövetőiről.

A rossz hír hozója a Greenfieldbe visszatérő Zebulon O’Keefe lett.

- Mr. Hawkins, a legjobbkor futunk össze! - lelkendezett a pötöm zszurnaliszta, amikor találkoztam vele kedvenc kocsmájában.

- El sem tudja képzelni, Mr. O'Keefe, mennyire örülök magának!
- feleltem őszintén. - Kár, hogy mindig a vér szaga hoz össze bennünket!

O'Keefe félreértette a megjegyzésemet.

- Ne legyen goromba, Charlie! Nem jöttem üres kézzel!

A törpe kissé sértődött egy telepingált jegyzetfüzetet, és egy vastag borítékot ráncigált elő az utazótáskájából. A borítékból kivágott újságcikkek, körözvények és fényképek hullottak ki.

- Amint láthatja, a kutatásaim eredményesnek bizonyultak! - kezdett bele a magyarázatába O'Keefe. - Két évvel ezelőtt Snowpeak megyében a marhabárók terjeszkedni kezdtek. A hegyi legelőket sorra vásárolták fel a kisbirtokos juhtenyésztőktől. Azokkal a farmerekkel szemben, akik nem voltak hajlandók megválni földjüktől, általában...khm!... a keményebb meggyőzést alkalmazták! Az egyikük viszont, Tristan Brolin felvetette, hogy a birkatenyésztők is fogjanak össze a marhabárók mintájára! A szervezkedésnek persze híre ment, hetekkel később Mr. Brolint és családját karóba húzva találták meg a saját farmján!

O'Keefe brandyt rendelt, majd folytatta:

- Ez az eszeveszett öldöklés megtette a magáét. Egész Snowpeak megyeszerte menekülőre fogták a kisbirtokos gazdákat, a hatóságok persze szemet hunytak a rémtett felett! Csakhogy történt egy előre nem látott körülmény!

Feszülten figyeltem.

- Éspedig?

- Megöltek egy környékbeli lótenyésztőt is, annak ellenére, hogy jó viszonyt ápolt a nagybirtokosokkal. Ugyanolyan barbár módon végezték ki, mint Brolinét! A rossznyelvek szerint a marhabárók ekkor megrémültek, érezni kezdték, hogy lassan kicsúszik a kezükből az irányítás. A martalócaik kezdtek elkanászodni, ezért lépniük kellett! Gyorsan kerestek és találtak egy bűnbakot Jesse Kilpatrick személyében!

O'Keefe egy újságból kivágott fényképre mutatott, amely egy megbilincselte banditát ábrázolt.

- Ő kicsoda?

- Az egyik snowpeak-i nagykutya, Reginald Cameron zsoldosa volt. Kilpatrick és az emberei hajtották be a tartozásokat, és tették meg a vételi ajánlatokat! Képzelteti, hogyan!

Zebulon egy újabb fényképet húzott elő.

- Ez a hosszú hajú, szakállas fickó pedig nem más, mint Floyd Anderson, Kilpatrick alvezére! Régebben részt vett az elfek elleni háborúban, azóta előszeretettel gyűjti a skalpokat!

Alaposan megnéztem ezt az arcot is. Minden bizonnyal ez a bandita csonkította meg Rodney barátomat.

- Kilpatricket és a bandáját gyanúsították a gyilkosságokkal?

- Hivatalosan sosem. A bandavezért pálinkacsempészés, és üzérkedés miatt ítélték el, hét év kényszermunkát vertek rá, amit Salt Rocksban kellett letöltenie, az ország másik szegletében! A falka többi tagját, akik horogra akadtak, szintén ilyen bagatell ügyekkel ültették le. Azóta érdekes módon megszűntek a gyilkosságok Snowpeakben! Tud követni, Charlie?

- Hát persze! - feleltem. - A Carver-farmon hasonló módszerrel öltek, tehát Jesse Kilpatrick télaolt!

O'Keefe ivott még egy pohár brandyt, majd óvatosan körülnézett, és így szólt:

- Úgy bizony, méghozzá meglehetősen bizarr módon! Hivatalosan ugyanis halott! Sikerült megszerezni a salt rocks-i fegyház orvosi jelentésének másodpéldányát! A halál oka szívro-

ham! A holttest pedig rejtélyes módon eltűnt! Mint egy olcsó rémregényben!

- Mikor történt mindez? - kérdeztem a csodálkozás legkisebb jelen nélkül.

- Három hónappal ezelőtt!

-Tehát bőven volt ideje felfegyverkeznie, és a régi bandát összetrombitálni! A gyilkosságokból ítélve keletről nyugatra tart, szerintem a régi gazdáin akar majd bosszút állni! Csak azt tudnám, szegény Carverék mit vétettek neki! A megboldogult cimboráimról nem is beszélve! - fűztem tovább a gondolatmenetemet.

- Azt hiszem, ennél jóval többről van szó - jegyezte meg óvatosan O'Keefe.

- Mire céloz?

- A zárójelentés valódi. Egy Kilpatrick-féle bérgyilkos ahhoz kevés, hogy egymaga megvesztegessen egy egész börtönt. Tehát el kell fogadnunk, hogy valóban meghalt.

- Akkor a cinkosainak műve az egész! Életben akarják tartani a hírnevét, hallottam már ilyenről! Ezért ellopják a holttestét, azután folytatják a gyilkosságokat az ő módszerével!

- Nono! Várjunk csak! Én csak azt állítottam, hogy Kilpatrick halott volt, amikor kikerült a fegyházból, de azután? - tromfolt Zebulon két újabb korty között.

- Mióta hisz maga a kísértetekben?

- Szó sincs róla! - tiltakozott az újságíró. - Viszont, ha jók az értesüléseim, a szerencsétlen Carveréknak kivágták a szívét!

Nyeltem egyet.

- Valóban így történt. Mire következett ebből?

- Mágiára, Charlie! Méghozzá egy istentelen...

A beszélgetésünket az apám váratlan érkezése zavarta meg.

- Már tűvé tettem érted a megyét, Charlie! Merre kódorogtál? Az ott micsoda?

Apám az asztalon heverő újságpapírkupacra mutatott.

- Semmiség! Csak egy kis olvasnivaló! - feleltem hanyagul, és gyorsan besöpörtem a papírokat. Elkészöntem O'Keefe-től.

- Kösz az értesüléseket! Viszlát később!

Kiléptünk az ivóból. Apám gyanakodva méregetett, végül így szólt:

- Eljöttek hozzánk a nővéredék...

- Hello, Charlie! - egy alacsony, szikár emberke köszönt rám, Tommy McClellan, Charlotte nővérem férje. - Rég találkoztunk! A marhák réme harcra kész?

- Üdv, Tom! És neked jól hoznak a konyhára a pufogatód?

Tommy ugyanis fegyverkereskedelemmel foglalkozott.

- Megjárja! - felelte ő, majd a pisztolyaimat vette szemügyre. - Látom, te is követed a divatot az új 45-ös Elf & Dwarfokkal! Kivételesen jó választás! Ebéd után kimehetnénk lődözni egy kicsit, akkor majd mutatok valamit!

- Mintha háborúba készülnétek! - mordult fel apám, aki hiába nevelkedett a vadvidéken, nem tudta megszeretni a lőfegyvereket.

Lassan hazaérkeztünk. A nővérem örömeiben zokogva borult a nyakamba. Búzaszínű haja - amelyet anyjától örökölt - úgy beborított, hogy alig láttam tőle. Csak álltam, zavarodottan, és nem viszonoztam az ölelését.

- Mi az, fiam, tán nem is örülsz a testvérednek? - anyám szemrehányó hangja zökkentett ki a révedezésemből. Hogyan is árulhattam el nekik, mire készülök valójában? Miért is rontsam el a találkozás perceit azzal, hogy tudtukra adom, a sors megint

szűkre szabta az együttlétünket.

Kínosan vártam a családi ebéd végét. Charlotte kérdéseire is csak kitérő válaszokat adtam. Igyekeztem megnyugtatni őt, hogy minden rendben van velem, és már túljutottam az átéltszörnyűségeken.

Alig vártam, hogy Tommyval útba ejtsük a lóteret. A durrogatások közepette Tommy csak egyszer hozta szóba a közelmúlt tragikus eseményeit.

- Jól hallottam, apáddal nagy fogást csináltatok?

A kezem megremegett. El is vétettem a céltáblát. Tommy folytatta a faggatást.

- Mit gondolsz, tényleg az igazi gyilkosok akadtak horogra? A nővéred ugyan megtiltotta, hogy elmondjam, de idejövet felétek a vonaton többen azt rebesgették, újból megtörtént.

- Hol?

- Foxtown környékén, alig egy hete. Egy városi tanácsos és a felesége volt az áldozat, a Coldwalk-hegyeknél mészárolták le őket a kíséretükkel együtt. Hasonló módszerrel, mint azt a farmer családot a Henderson-síkságon!

Azt hittem, kicsúszik a kezemből a fegyver. Foxtowntól nyugatra van, tehát a gyilkosok mozgása egyértelműen Snow Peak felé mutat!

- Igazából ezt akartam neked megmutatni! - váltott hirtelen témát Tommy. Egy lefűrészelt, duplacsövű karabélyt húzott elő.

- Ez egy Bronco Buster, a legújabb modell! - magyarázta büszkén a sógorom, mintha a kedveséről mesélne. - Ehhez a két csőhöz két kakas dukál, és képesek egyszerre kukorékolni!

Tommy felhúzta mindkét ravaszt, és a puska duplán okádott tüzet. A lövedékek valósággal szétmorzszolták a céltáblát. Tommy újratöltötte a fegyvert, majd felém nyújtotta.

- Kipróbálsz?

Nem kérttem magam.

* * *

Másnap azzal az ürüggyel hagytam faképnél a családomat, hogy új munkalehetőségek után nézek. Ez persze csak részben volt igaz. Wheeler békebíró irodájához nyargaltam, hogy megkapjam a szükséges „vadászengedélyt”. A bírótól eljövet azon törtem

a fejem, milyen mesét adjak be otthon, amikor apám és a sógorom jött velem szemben, mindketten meglehetősen komor hangulatban.

- Tommy elmondott neked mindent! - így kezdte apám. - A foxtowni esetet is! Most mire készülsz? Mit forgatsz a fejedben?

- Folytatom, amit elkezdtem!

- Hogy képzeled ezt? - tört ki apámból. - Tudod te, hogy ezzel sírba viszed anyádat?

- Inkább mondd meg neki, hogy pont a ti érdeketekben cselekszem! - feleltem szárazon.

Apám kétségbeesetten próbált visszatartani.

- Ne tedd ezt, Charlie! Fölöslegesen kockáztatod az életed! Mi lesz velünk nélküled? Nem ezt érdemeljük anyáddal!

- Ahogy Dick Stevens, Patrick Frazer, Jack Magombe és Rodney sem azt érdemelte, ami történt vele! Carverékről és a többi áldozatról nem is beszélve! Kényelmesebb félelemben élni, és közönyt színlelni, mint igazságot tenni! Sajnálom apám, ez nem az én döntésem, a sors akarja így!

Már éppen készültem megsarkantyúzni hátasomat, amikor Tommy elkapta a kantárszárat.

- Várj egy percet! Ha már a gazfickók után eredsz, legalább vidd magaddal ezt! Benne megbízhatasz!

A sógorom leakasztotta a vállán lógó fegyvertokot és felém nyújtotta. A „Bronco Buster” karabélyt találtam benne, a hozzávaló töltényekkel. Ezzel a kis szörnyeteggel közvetlen közélről még egy medvét is le lehet teríteni. Nem találtam szavakat Tommy nagylelkűségére.

- Sok szerencsét, fiam! - mondta könnyes szemmel apám.

- Jó vadászatot, Charlie! - a sógorom e szavakkal intett búcsút.

- Ígérem, visszajövök! - feleltem, és lólhalálában kivágtattam Greenfieldből északnyugat felé. Gyorsan el kellett válnom szeretteimtől, különben az életben nem indulok Jesse Kilpatrick üldözésére.

A Coldwalk csúcsait gondosan megkerülve, Snowpeaknek vettem az irányt, hátha így lépéselőnyre teszek szert. Végül nyomára akadtam a tömeggyilkosnak, de egészen másképpen, mint ahogyan elterveztem.

Kapitány

Kurgan bevásárol

Egy napon Kurgan elment a kenyérgyárba, hogy bevásároljon. Belépett az ajtón, majd odament a pulthoz.

- Mit adhatok? - kérdezte tőle az eladó.

- Fél kiló kenyeret - válaszolta Kurgan.

A boltos lány kimérte a kért kenyeret, és odaadta Kurgannak.

- Kér még valamit? - kérdezte.

- Tíz deka parizert - mondta Kurgan.

Miközben az eladó a baromfiparizsit szeletelte, a Kurgan mögött álló sorban egy öregasszony elkezdett morgolódni.

- Nem igaz, hogy ennyit kell várni, haladjanak már! - sipította.

Kurgan összevonta a szemöldökét.

- Lesz még valami? - kérdezte a boltos.

Kurgan egy Sport szeletet tett a pultra, és ennyit mondott:

- Ezt is írja még hozzá!

Az eladó beütötte a tételeket a pénztárgépbe.

- 480 Ft lesz összesen - közölte.

Kurgan letett a pultra egy ötszázast, majd zsebre vágta a visszajárót. A vásárolt élelmiszert belepakolta kopott teszkós szatyrába, majd komor tekintettel elindult az ajtó felé.

- Fiatalember, hogy várathat minket ennyit, nem érünk mi erre rá! - sápirozott neki a mami.

Kurgan megállt, és ránézett az öregasszonyra.

- Mom! - mondta neki, majd faképnél hagyta.

SynGen – a mindennapokban IV.

Kévirág

SynGen - a mindennapokban

Ez állt a bolton. Az új iskolám előtt, az új lakásunkkal szemben. Éppen ráláttam a felíratra az új szobám ablakából.

Örültem, hogy elköltöztünk. Nem szívesen emlékeztem a kék cukorkákra. Nem szívesen néztem volna a régi tanár néni szemébe sem: úgy éreztem, elárultam őt, amikor összegyűjtöttem a napi cukoradagot, és végül egyszerre ettem meg az összeset. Pedig nem lett volna szabad. Persze kórházba is kerültem. Nagyon-nagyon beteg lehettem, mert alig-alig emlékszem már az ott eltöltött napokra. Csak a lila-rózsaszín köpenyes furcsa néni maradt meg, és az, hogy mennyire megijedtem. Pedig nem volt rá okom. Tudom. Benne voltam a gondolataiban... de ezekről nem volt szabad beszélnem. Még gondolkodnom sem igazán. Így egyre inkább olyan lett az egész, mint egy álom, amit félig már el is felejtettem. De nem... valahol mélyen tudtam, hogy ez fontos, és meg akartam érteni, tudni akartam. Eltökéltem magam, pedig reménytelennek tűnt. Főleg mivel el is költöztünk már azóta.

Itt minden más, de valahogy mégis ismerős volt. Más házban laktunk, másik iskolában, más tanárok tanítottak (és egyre többen, ahogy nőttem), persze mások lettek az osztálytársaim is. De a házak, a tanárok és a gyerekek is ugyanabból a fajtából valók voltak valahogyan, mint eddig. Itt is megvoltak a pirosok, a zöldek és a kék: a rosszak, akik elzombisodtak a piros cukortól, a semmilyenek és azok, akik okosak voltak, meg jók és még okosabbak, meg ügyesebbek lettek a kék édességtől.

Rengeteget tanultam. Mindent tudni akartam, azt akartam, hogy megértsem, mi történt velem a kórházban. Hogy ki volt az a néni? Nem tudtam meg. Viszont kitűnő lettem, és persze kék cukorkát kaptam minden nap. Erős voltam, sikeres és büszke. Élveztem.

És az iskola előtt ott volt a bolt. Ekkortájt már kaptam zsebpénzt, így aztán gyakran be-benéztam, és néha vettem is magamnak ezt-azt. Általában az édességek között, vagy a „kiszackoknál” (ahogy a boltos bácsi hívja) nézelődtem.

Egyik nap viszont valamiért hátramentem az élelmiszerek közé. És akkor megláttam: minden árucikkből volt három fajta. Piros zacskós, zöld zacskós és kék csomagú. A piros olcsó. A zöld már

drágább. A kék nagyon drága. Minden zacskón ott az az ismerős SynGen logó. És a szörnyű az volt, hogy én pontosan tudtam azt, hogy melyik színek mit jelent.

Percekig csak álltam, bámultam a polcot, szédültem és zúgott a fülem. Aztán lassan, mintha attól félnék, hogy elszaladnak a dolgok, hogyha gyorsabban mozdulok, végigcserkésztem az egész boltot. Megnéztem a felvágottakat, a levesporokat, a kétszersültet, a joghurtokat, az italokat és még a tamponokat is.

És igen, mindenhol ott volt a kód. Piros, zöld és kék. Olcsó, drágább, nagyon drága. Zombilét, semmi, vagy erősödés.

Kiszédültem a boltból. Azt sem tudtam, hol vagyok. Eddig játéknak, iskolai kisdolognak tűnt ez az egész... és most kiderült, hogy sokkal nagyobb annál.

Nem emlékszem, hogy kerültem haza. Nem emlékszem, mit csináltam vacsoráig. Valószínűleg tanultam, ahogy mindig, mert senki sem aggodalmaskodott. De enni azt nem tudtam. Megkérdeztem, honnan való a szalámi.

- A kisboltból, miért? - felelt anyám.

- Á nem, semmi... kösz, most nem vagyok éhes.

Nem tudtam volna megenni. Úgy néztem rá, mint a méregre. Úgy is éreztem, hogy az. Sokáig feküdtem éjjel mozdulatlanul, ébren, nyitott szemmel. Aztán kiosontam a konyhába. Kinyitottam a hűtőt.

Piros. Pontosán, ahogy sejtettem... minden, de minden piros. És én ezt eszem! Meg a szüleim is... És a két éves kis féltesóm!

Visszalopakodtam a szobámba. De nem tudtam aludni. Csak néztem a sötétet reggelig.

Enni sem tudtam. Sem másnap, sem - úgy éreztem - soha többé.

Délután már éhes voltam, nagyon. Bementem a boltba, hogy vegyek, mondjuk, egy almát. De azon is ott piroslott az ismerős SynGen logó. Zöld az nem volt. És kék sem. A gyomrom görcsbe állt.

- Nem leszek zombi! - suttoztam, és visszaraktam.

Három nap múlva, az iskolában ájultam el. Azt hiszem, hogy tornaórán. Kórházban tértem magamhoz. Ismerős volt a szoba...

„Nosztalgikus” történetek - A könyv

Kévirág

A könyv a boltban lakott. A bejáratától jobbra, az újdonságok és a besztzellerek mögött az első polc eleje felé. Nem tudom, hogy mi a címe. Akárkicsoda az akárhol... de az sem kizárt, hogy még kalandjai is voltak ott. Vagy nem.

Már vagy egy éve szemezttem vele: valahányszor ott jártam, mindig kézbe vettem, átlapoztam, megállapítottam, hogy szép, jó, és tetszik is... nem, ez így nem elég. Megérint, megrezget, megszólaltat, életre kelt bennem valamit... valami mélyet, ősit, erőt és tisztát...

Elég lesz! - állítottam le magam mindahányszor, majd sóhajta visszatettem a könyvet a helyére. Végül is egy felnőtt ember mégsem vehet gyerekönyvet! Kivéve persze, ha mondjuk, a gyerekeinek viszi. De nekik nem tetszene... vagy mégis... de ez nekem tetszik! És ha egyszer rátettem a kezemet, biztos, hogy nem szívesen adnám oda másnak. Vagy egyáltalán. Na de, hogy mutatna már a felnőtt polcán egy gyerekönyv? Ugyan már!

És ez így ment egy éven át, minden egyes könyvesboltos alkalommal, úgy nagyjából hetenként. Bemegy, könyv fölvesz, átlapoz, sóhaj, letesz.

Közben nem is tudom, hány kötetet hordtam haza onnan.

A felnőtt és a gyerekirodalom gyöngyszemeit egyaránt. De Akárkicsoda (kalandjai?) az akárhol, az mindig ott maradt. Majd legközelebb, mondtam mindahányszor. Legközelebb megveszem, vagy legalább eldöntöm, hogy mi is legyen velem.

És aztán persze... egyszer csak nem volt legközelebb. Amikor bementem a boltba, és megszokott létekel a megszokott helyre sétáltam, hogy ismét felvegyem (és átlapozzam, és „majd legközelebb” felkiáltással, vagy sóhajással visszategyem a helyére), egészen egyszerűen nem volt ott. Szégyen, nem szégyen, végigkajtatam érte a gyerekrészletet. Nem volt sehol.

Úgy éreztem magam, mintha kifosztottak... nem is... mintha megcsónkítottak volna: mintha egy kicsi, de fontos darabot kivágtak volna belőlem. És most korlátozott képességekkel tengődnék csak a világban. Örökre.

- Örökre?

- Nem, nem törődöm bele!

Megkerestem a könyvet a neten. (Kicsit nehezebb úgy, ha nem tudod a címét, de azért nem lehetetlen.) Találtam helyet, ahol volt is raktáron.

Majd legközelebb megveszem. Majd legközelebb...

Milton Gray

Mobil szerencse – Megérzés

Karl Martin lassú mozdulattal csúsztotta a műszerészcsipeszt a tokjába, lehúzta a cernakesztyűt, és hátát a széktámlának támasztva kinyújtotta lábait. Az ajtó feletti órára pillantott. Bár hat óra már jócskán elmúlt, a műhelyt a poros ablakon beszűrődő napfény ragyogta be.

– Ez a nap is eltelt – mormogta alig hallhatóan. – Telnek egyik a másik után. Megbolondult az idő.

Nem is olyan rég még a havat söpörte a műhely előtti járdáról, most pedig virágzik a hársfa a kapu mellett. Azelőtt szinte soha nem érezte a fáradtságot. Sok éve már, hogy mobil telefonokat javít, és a napi tizenkét óra e munkában, házasságba illő együttlét a szakmával.

Leemelte az orra hegyére tolt szemüvegét, megdörzsölte szeméit, és arcát tenyereibe hajtotta. A fénycsövek szürkésfehér fényének alig észrevehető vibrálása, a szellemi és fizikai kimerültség olykor furcsa állapotba kényszerítik az elmét. E pillanatok egy másik világ, egy másfajta lét élményét tárják fel néhány másodpercre. Hangok szűrődnek át a légkondicionáló alig hallható duruzsolásán, árnyak suhannak a műszerekkel és eszközökkel teli polcokon, és áttetsző, hologramszerű világ tölti be a teret, amelyben emberi érzelmek, érzések szövik az álmokképek hálóját. Sorsokat meghatározó történések játszódnak le a másodperc töredéke alatt, s az élet jelentéktelennek tűnő pillanatai válnak kitörölhetetlenül örök emlékké. Már észre sem vette, hogy a fáradt nap monoton valóságából tudata rövidke időre az álmok világába tévedt.

Az elektromos csavarhúzó alig hallható recsegéssel forgatta ki az első csavart, aztán sorban a másodikat, a harmadikat és végül az utolsót is. A mobiltelefon hátlapját rögzítő apró műanyag lemezek, a szerelő tűske határozott, de óvatos nyomásának engedve kipattantak, és előtűnt a készülék belső szerkezete. Még egy mozdulat, és az alkatrészekkel teli olajzöld műanyag lap is kimozdult foglalatából. Meglepetően egyszerűnek látszó, de valójában elképesztően bonyolult szerkezet. A valóság pillanatainak láthatatlan bitekbe rendezett csomagjai, elektromágneses hullámokon, fénysebességgel száguldanak a Föld egyik pontjából akár több ezer kilométer távolságban lévő másikba, ahol egy hasonló szerkezet hangokká, képekké alakítja őket. Hol önfeledt kacagásra készítetnek, hol holtig tartó szomorúsággal töltik meg a szívet.

Nézte az alkatrészek közé tapadt homokszemeket, melyeket néhány hete talán a sivatagi szél, a habub hordta, és a fejhallgató csatlakozójába szorult rőt vörös kutya szőrszálat, melyet még nem is olyan régen tulajdonosa gazdájának ujjai simogattak. Minden elromlott, javításra váró mobiltelefon egy élet pillanatképe, egy ember lelkének világi lenyomata. Erről nem csak a túldíszített, vagy éppen az erősen kopott, sokszor undorítóan mocskos, néha parfüm illattól áthatott külső burkolat tanúskodott, hanem a készülékben felejtett memóriakártyák képei, videói, zenéi. Ezek a kicsinyke, alig egy centiméternyi vékony, fekete műanyaglapocskák őrzik emberi életek fontos, vagy csupán érdekességnek számító emlékképeit. A telefon javítása közben szinte elkerülhetetlen, hogy betekintsen e rejtett világ tartalmába. De mivel az élet oly tág teret szabott, melyben a tulajdonossal való találkozás valószínűsége a lehetetlent közelítette, soha nem érzett lelkiismeret furdalást mások intimszférájába való illetlen betekintésért.

Már meg sem lepődött, amikor megpillantotta a készülékben a memóriakártyát. Az alaplapot a szerelőkeretbe illesztette és áramot kapcsolt rá. A számítógép monitorján megjelenő értékekből tudta, hogy a telefon szíve, a processzor hibásodott meg, s mivel annak cseréjét a gyártó megtiltotta, már nem volt mit tennie. A

szerviz lapra írta a mérési értékeket és a „Selejt” minősítést, összeszerelte és a javíthatatlan készülékek gyűjtődobozába tette. Nagyon szusszanva felállt, a hűtőgéphez lépett, kivett egy üveg ásványvizet és szeméit néhány pillanatra lehunyva, nagyokat kortyolt a kellemesen hideg italból. A hűtőgép feletti polcra levett egy papír zsebkendőt, és letörölte a homlokán lefelé araszoló verejtékcseppeket.

Visszapillantott a szerviz pultra és a lélegzete is elakadt. Az imént még javíthatatlan készülék kijelzője villogni kezdett, elszürkült, ám néhány pillanat múlva egy idős férfi kétségbeesett arca tűnt fel rajta. Aztán, amilyen váratlanul megjelent, olyan gyorsan meg is szűnt, s a kijelző monoton szürkéségét már nem törte meg semmi. Felkapta a készüléket és megpróbálta bekapcsolni. Csak ekkor döbbsent meg igazán. Nem volt benne akkumulátor!

– Akkor meg mi a frásztól működött? – forgatta kezében hitetlenkedve a telefont.

Hirtelen elviselhetetlenül melegnek érezte a műhely levegőjét, a fénycsövek idegesítően vibrálni, majd villogni kezdtek. Megdörzsölte a szeméit. Majd megint megdörzsölte. Felpillantott az órára, amelynek mutatója már jócskán elhagyta a hét órát is.

– Te jó ég! Elaludtam! – eszmélt a valóságra.

Felállt és nagy lélegzetet vett. A levegőt lassan kimérten engedte ki tüdejéből, miközben széttárta karjait és fejével gyors körözést mozdulatot tett. A mérőpultához lépett, lekapcsolta a műszerkezet, az asztalon heverő csipeszt és cernakesztyűt a polcra, a dobozába tette. Ekkor vette észre az asztalon heverő memória kártyát. Egy mozdulattal az utolsó, javíthatatlannak ítélt készülék tasakjába csúsztotta, de a következő pillanatban furcsa érzés kerítette hatalmába.

Kikotorta a lapocskát, majd a számítógép kártyaolvasójába helyezte, beállította a szükséges paramétereket, és várt. Néhány másodperc múlva képek tucatjai jelentek meg a monitoron. Fiatal nő egy karon ülő gyermekkel, majd egy fiatal férfi ugyancsak a gyerekekkel, képek hármójukról egy parkban, aztán megint külön-külön egy szobában, majd megint együtt ugyanott. A következők utcákon, tereken, állatkertben...

– A szokásos családi show – gondolta.

Éppen le akarta állítani, amikor váratlan dolog történt. A monitoron egy idős ember gondterhelt arca tűnt fel. Könnybe lábadt szemekkel, sírástól elcsukló hangon motyogott valamit, miközben kétségbeesetten matatott a készülék gombjain. A kijelző hirtelen kifehéredett, majd újra elsötétült. Karl döbbsenten ült vissza a székébe. Mintha ezt az öregembert látta volna az előbbi álmában. Újra és újra lejátszotta az utolsó felvételt, majd ismét az órára pillantott. A memóriakártyát kivette a kártyaolvasóból, visszatette a készülék tasakjába és kikapcsolta a számítógépet. Letörölte az asztal lapját, helyére tolt a széket, lekapcsolta a mikroszkóp világítását és elindult kifelé. Az ajtónál azonban megtorpant.

Gondolatai az imént látott képsorok foglyai voltak. Megmagyarázhatatlan nyugtalanság járta át, s bár soha nem hitt az effajta megérzésekben, az ilyen-olyan mesékben, most mégis sorsdöntőnek érezte ezeket a pillanatok. Visszament az asztalhoz, bekapcsolta a számítógépet, a spektrum-analizátort, a multimétert, és kivette a tasakból a halottnak vélt készüléket. A számítógéphez csatlakoztatta, és megpróbálta a szervizszoftvert betölteni, sikertelenül. Ismét szétszerelte a készüléket, és ekkor fedezte fel, hogy a panel és több alkatrész is sérült. Az egyik elfordult és szemmel látható zárlatot okozó ellenállást a csipesz

hegyével megpróbálta visszailleszteni, de az már a legkisebb mozdulattól letört.

- Végül is mindegy, úgy is javíthatatlan - gondolta, ám a készülék váratlanul bekapcsolt.

A kijelző először elsötétült, de néhány másodperc múlva a mobil szolgáltató logója, majd a főmenü jelent meg, miközben határozottan érezte a kezében tartott telefon burkolatának felmelegedését. Gyors mozdulattal a menübe kapcsolt, megkeverte a telefon gyári adatait, kikapta köpenye zsebéből a tollat, és a készülék szerviz lapjára írta a kijelzőn megjelenő gyári számot és a telefonszámot. Mire befejezte, a készülékből erős égett műanyagzag áradt, és végleg megadta magát. Orrfacsaró bűztől kísérve szerelte össze. Kivette a tasakból a memória kártyát, beleszúrtatta a már végképp működésképtelen telefont, és visszatette a selejtekt dobozába. A számítógép internetböngészőjének keresőjébe bebillentyűzte a telefonból kiírt számot és várt.

- Geisig, Brunnenstraße 95 Jürgen Waldheim

Kicsit matatott az asztal fiókjában mire a papírok között borítékot talált. A fáradtságtól és az izgalomtól remegő kézzel írta rá a telefonszám tulajdonosának nevét és címét, valamint a feladót. Egy levélpapírt félbehajtott, közé csúsztatta a kicsiny, fekete műanyaglapocskát, a borítékba helyezte és leragasztotta. Kifelé menet még egyszer visszapillantott, rendben hagy-e mindent, aztán lekapcsolta a villanyt, és bezárta maga után a műhelyajtót. A következő utca közepén egy fehér törzsű, ritka lombozatú nyírfa alatt, a járda szélén állt a postaláda. Le sem állította az autó motorját, az ajtót is nyitva hagyva éppen csak kiugrott, míg bedobta a levelet. Visszaszállt, s amíg a biztonsági övvel matatott, tekintete még egyszer a postaládára tévedt.

- Öregségemre megbolondultam! - motyogta a visszapillantót tüköknek.

A sebességváltó halkán kattant, a motor felpörgött, az autó kifordult az útra és eltűnt az utca kora esti forgatagában.

Holnap

esperanza

Csak akkor értjük meg, hogy valami fontos nekünk, ha elveszítjük... ez tény. Minden napomat úgy éltem, hogy a múltba vágytam. Vagy azért, hogy megváltoztathassam, vagy azért, hogy abban élhessek, hiszen az jobb volt. Rágódtam pasikon, barátokon, hazug embereken és a hibáimon. Elmentem minden lehetőség mellett, rengeteg ajtót hagytam zárva, és a legtöbb mögött rejtőzött valami érték... Nem gondoltam a jövőre, arra, hogy mi

várhat még rám. Pedig az élet olyan csodálatos... csak meg kell tanulni értékelni az apró dolgokat. Ül le az udvarra, teríts egy plédet a fűre... Vegyél nagy levegőt és hallgasd, ahogy minden él körülötted. Hallgasd, hogy mennyi minden történik a csendben! Simogasd meg a kutyádat, vagy csak élvezd a napsütést... Nem kell megbánni semmit. Csak azt, ha ezeket az apró örömeket kihagyod. Én nem fogom, Ígérem. Csak legyen holnap...

Hihetetlen, de lehet akár igaz is

Dawn Bat

Békésen üldögéltem kedvenc forgószékemben a tv képernyőt bambulva. Igen, igen, most már világosan újra vissza tudok emlékezni, ott ültem egy tornácszerűség szélén. Lábam lógattam a nagy semmibe. Ugyanis alattam a végtelennek tűnő mélység... Gyönyörű látvány! Egyszóval üldögéltem.

***

Még mindig üldögélek. Unalmas ez így. Reménytelen, szemem sem rebben, szempillám, mint éji dal a sás között, úgy libeg a szemhéjamon. Mi a csuda ez? - hegyezem fülem.

- Gyere, beljebb! - suttojga egy hang.

Oldódik az unalom, ami körül vesz. Felállok és az ablakhoz lépek, zárva.

- Érdekes, úgy emlékszem, nyitva hagytam - vállam megvonom, nem foglalkozom tovább a témával.

- Ordíts te, hisz ott állsz a szélén! - suttojga újra a hang, és valami, valaki egy nagyot ránt az ingem úján.

Hirtelen vörös szemű lovak szemeznek velem. Ahogy rám néznek, vesébe látnak.

Elindulok az asztal felé. Mi végre e pánik, ami rám tör hirtelen? Lelkem felkenődött szobám legsötétebb sarkába. Érdekes, nem félek, inkább a tornác széléről lenézek. Ismét elindulok, elveszítem egyensúlyom, zuhanok.

***

Egy maláj lakáj sétapálcám s szalmakalapom nyújtja felém. Megdöbbenve rá nézek, hisz az előbb szobámban voltam a tv előtt? Erősen karomba csípek...

A mindenit! Ez fáj, tehát nem álmodom.

- Indulj hát, vár egy új kaland! - ismerős hang suttojga a fülemben.

Meg sem lepődök, nyitott ajtón kilépek és... Véget nem érő sín-párok előtt álldogálok, mintha vonatra várnék. No de itt? Ahol semmi sincs, vagy mégis! Kitisztul a félhomály. Már megint szemek! De ezek már békésen sínek között legelésző őzszemek.

- Bátor vagy, avagy tudatlan s nem ismered fel a helyet! - már nem említem, ki szól hozzám. Mosolygok, vörös palástban előttem áll egy arctalan alak.

Norton

Egyperces rémmesék 3

A vacsora

Dávid tudta, hogy az új barátnője a világ végén lakik, de hogy ennyire, azt nem hitte volna. Már vagy félórája zötykölődtek a göröngyös földúton, mire megérkeztek egy erdős területre, ahol jókora ház várta őket.

- Jobbra, a fák között - mosolygott Nóra.

- Már éppen ideje volt - sóhajtott a természetes férfi, aki a válása óta először mozdult ki szórakozni. - Azt hittem, már sosem érünk ide.

A középkorú „hösszerelmes” a házasság éve alatt hozzászokott a kényelemhez és a szolid életmódhoz. Öregnek érezte magát az udvarláshoz, de már nagyon hiányzott neki egy megfelelő partner.

Nórát egy bárban csípte fel. A csinos nő meglehetősen közvetlenül viselkedett. Szerencsére nem kellett túl sokat hantázni neki, mivel már ő is kinőtt az ilyen dolgokból. Céltudatos volt és határozott, akár egy modern amazon.

Két találkozás után maga hívta meg vacsorázni a férfit, ráadásul a saját házába, ahol a rokonaival lakott. Dávidnak nagyon dobant akkor a szíve. Ha Nóra vacsorára hívja, akkor biztosan akar tőle valamit. Ha minden jól megy, talán még ott is alhat nála.

Ahogy bekanyarodott a kocsi a fák közé, ugyanazt az izgalmat érezte, mint kamaszkorában, amikor az első nőjének a családjához igyekezett.

- A fenébe, öreg vagyok én már bohócnak - motyogta az orra alatt.

- Tessék?

- Semmi, csak elmerengtem. Itt jó lesz?

- Oda parkolj, oldalra!

Leállította a motort és kiszállt a kocsiból. Nyújtózott egyet, majd csipőre tette a kezét.

- Ti aztán jól kinn laktok az Isten háta mögött.

***

- Még egy szíverősítőt? - kérdezte Ignác.

Dávidnak már szédült a feje. Amikor először kínálták pálinkával, azzal próbálta elhárítani, hogy vezet, mire mindannyian nevetni kezdtek.

- Ugyan már, majd kialszod magad nálunk - mondták vigyorogva, és az egyikük még kacsintott is hozzá.

A népes család tagjai nagyon barátságosnak bizonyultak. Nórának négy bátyja volt, akik közül kettőnek a felesége is velük lakott. Aztán ott volt a kedves apuka és anyuka, vagy három fiatal, valamint két másik férfi, akik az egyik asszonykának az unokatestvérei voltak. Ők szerencsére szintén csak vendégségbe érkeztek.

Dávid eleinte megpróbálta nyomon követni, hogy ki kinek a kicsodája, de aztán végképp letett róla. Látták rajta, hogy zavarban van, ezért állandóan itallal kínálgatták. Bivalyerős pálinkát adtak neki, amitől egy idő után már azt se tudta, hol van, és hogy egyáltalán kik ezek az emberek.

Groteszk mosoly öntötte el az arcát, és azon tűnődött, hogy a vacsoraasztalnál elhangzó ostoba favicceken mulat, vagy a kínos szituáció hozza ki belőle az erőltetett vidámságot.

Érdekesen fűszerezett véres hurkát tömött magába, amit újból pálinkával öblített le, hogy elvegye vele a furcsa mellékíz, amit érzett. A világért sem szerette volna megsérteni újdonsült barátait, de kezdett kicsit kavarogni a gyomra.

- Tennem kell egy kitérőt.

Furcsán néztek rá.

- Vécére kell mennem - mondta, aztán nevetni kezdett.

Ignác végre kapcsolt.

- Gyere csak, megmutatom az illemhelyet!

Kimentek az étkezőből, és végigsiettek egy folyosón, amikor megreccsent a hátuk mögött a parketta. Dávid vigyorogva fordult meg, és meghűlt benne a vér. Nóra egyik bátyját, Bélát pillantotta

meg, aki kalapácsot emelt a feje fölé.

A természetes vacsoravendég vett valamikor néhány önvédelem órát, és úgy rémlett neki, hogy hasonló helyzetekben jobb inkább előre lendülni, mint hátra vetődni. Ezt tette most is. Elhúzta a fejét, és nekiugorva a szikár férfinak, testközelbe került vele, így a kalapács helyett csak Béla alkarja sújtott le a jobb vállára.

Dávid nem lassított, hanem megragadta ellenfelét és megfejelte, aztán ellökte magától. Ignác ekkor hátulról egy hurkot dobott a nyakába, majd megfordult és előre hajolt. Felvette a hátára az ittas férfit, aki olyan lett, akár egy felfordított cserebogár... és fuldoklott ugyan, de nagy erővel előre taposott, mert a kalapácsos pasas ismét közel került hozzá.

Béla összecsukszott, Ignác pedig kibillent az egyensúlyából. Dávid nem lassított, hanem megrúgta kétszer a bokáját, és sikerült talpra állnia. A hurok még mindig a nyakában volt, ezért hátrálni kezdett.

Termetes ember lévén valósággal nekipasszírozta Ignácot a vécéajtónak, aztán a könyökével többször is odavágott neki. Hármát adott testre, majd, amikor lazult végre nyakán lévő hurok szorítása, már fejre ütött. Ignác kifeküdt, Dávid pedig egy taszítórúgással valósággal elrepítette Bélát, aki újra támadásba lendült.

A vacsoravendég leszedte a nyakából a fojtóhurkot, és elindult az étkező felé.

- Mi az úristen folyik itt?! - kiabálta felháborodva, majd szájba rúgta Bélát, aki megint fel akart kelni a földről.

Ekkor egy szőke hajú nő rohant felé.

- Ne bántsd a férjemet! - kiáltotta harsányan, de a „hösszerelmes” olyan pofont adott neki, hogy tüstént elvágódott.

Nóra apja jelent meg az étkező ajtajában vadászpuskával a kezében.

- Ne mozdulj!

Már túl közel volt az öreg, ezért a természetes férfi elkapta a fegyver csövét és oldalra rántotta. A következő pillanatban lövés dörrent.

- A jó édes anyádat! - kiáltotta a rémült vendég, aztán a jobb hüvelykujjával az ősz hajú férfi szemébe dőött, hogy az tüstént elengedte fegyverét és összegörnyedt. A vendég megragadta a fejét és beletérdelt az arcába, majd belépett az étkezőbe, és meghúzta a ravaszt, mert a Sándor nevű fiatalember hűsklopfolóval indult el felé. A vékony alaknak a hasát érte a lövés, hogy valósággal elrepült tőle.

A vacsoravendéget ekkor késsel rohmozta meg valaki, ezért újra meghúzta a ravaszt, de nem ért vele semmit, mivel már nem volt patron a fegyverben; a penge viszont a bal vállába szúrt.

Felkiáltott a fájdalomtól és tenyerével képen törölte az illetőt, majd a puskával fejbe vágta, hogy nyikkanás nélkül esett össze. Nóra ugorott neki és a nyakába harapott. Elejtette a puskát, majd felemelve a nőt, rávágta az asztal tetejére, aztán megrúgott egy újabb támadót, amikor hasba szúrta valaki.

Nagyon éles hangon sikoltott fel, és suta mozdulattal eltaszította a pasast, amikor Béla felesége hátulról rácsimpaszkodott.

- Megvan, szúrjátok!

Dávid ekkor forogni kezdett, majd belevágta a hölgyet a támadói képébe, ám egy sunyi alak fejbe vágta egy székkal. Kábultan tántorodott oldalra, amikor újabb késszúrás érte. Valaki kiabált, de már nem értette, hogy mit. Homályosan látta, hogy csurom véres minden. Valamivel ismét fejbe vágták, és összeesett végre.

- Azt a jó betyár... - nyögte Tamás felindultan. - Ki volt ez a vadbarom?

A fekete hajú, izmos férfi hevesen lihegett.

- Legközelebb nézd meg jól, hogy kit választasz! - förmedt durván Nórára.

- Sanyi meghalt - közölte Péter szenttelen hangon.

- Ez egyszerűen nem igaz! - fakadt ki Tamás. - Ilyen még sosem történt.

Nóra az arcát dörzsölgette.

- Őt is... megesszük?

- Hova gondolsz? Mégiscsak a rokonunk.

- Mondtam nektek, hogy a fojtózsínor nem jó - okozkodott Péter. - Le kellett volna löni és kész. Ignác akar állandóan hősködni.

- Már alig állt a lábán, olyan részeg volt - morfondírozott Tamás. - A fene gondolta, hogy ez lesz. Nóra annyi balfaszt hozott

már, hogy elkényelmesedtetünk.

- Ez valami állat volt. Nem sokon múlt, hogy meglépjén.

- Legközelebb óvatosabbnak kell lennünk.

- Igazad van, felesleges ennyit kockáztatni.

- Ezt mondd el Ignácnak!

- Nyugodjunk meg! - fúj egyet Nóra. - Az élet megy tovább. Szedjük össze magunkat!

- Rendben - sóhajtott Tamás. - Te pedig, remélem, hogy finom hurkát készítesz, ha már ennyit szenvedtünk a húserért.

VÁMPÍRVAJÁZÁS

bel corma

A mű első része a Lidércfény Amatőr Kulturális Folyóirat 2013/10. (VII. évfolyam) számában jelent meg.

II. rész

Gyönyörű, koromfekete lovam háta tajtékozott, ahogy kíméletlenül űztem, hajtottam őt. A szerencsétlen állat izmai remegtek az erőfeszítéstől, de a szíve - az a hatalmas szív - még kitartott. Ő jelentette most számomra az egyetlen reményt. Csak ő állt köztem és a sötét démonsárnyakon száguldó halál között...

Régóta vágattam már kelet felé, ám most apró reménysugár éledt szívemben. Nem nagy, akkora csupán, mint a fagyos szélben táncoló gyertyaláng. Ha Isten is megsegít...

„Dereng az ég alja...”

Csillag ebben a pillanatban bukott fel. Eddig is csupán az akarat űzte, hajtotta őt előre, de a teste már nem bírta tovább. Hörögve hemperedett meg a sárban...

Szerencsém volt, vagy talán az égiek vigyáztak rám, mert a lábam kiakadt a kengyelből én pedig a sűrű csalisba zuhantam. A bokrok tompították zuhanásomat, és bár minden tagom pokolian sajgott, de semmim nem tört el. Sikerült feltápáskodnom. Egy apró tisztásra jutottam...

Körbeölelt a csend. A szemerkélő, hideg esőben kristályos felhőként gomolygott körülöttem a leheletem. A telihold ezüstös fénye apró gyémántokként csillogott a nedves leveleken. Megengedtem magamnak egy halovány mosolyt...

„Gyönyörű hely. Ha itt kell, hogy véget érjen...”

Egy elmosódott folt mozdult látómezőm peremén. Olyan érzésem támadt, mintha lelassult volna az idő. Ólmos fáradtság ömlött szét tagjaimban, ahogy igyekeztem megpördülni...

„Mindig is értettél a bűbájhoz...”

Ezüst pengém a tenyerembe röppent, de már tudtam, hogy elkéstem. Egy villanás, erős ujjak szorítása a csuklómon, egy csavarintás és töröm a nedves fűbe hullott. Ariel forró leheletét a tarkómon éreztem.

- Hiányoztam? Biztosan, ha ilyen messzire eljöttél értem...

Kacagásába sötét zöngék vegyültek. Újra szabad voltam, de annyira futotta csupán az erőmből, hogy térdre omoljak egy hideg pocsoltyában. Érzéki sóhaja az agyamban visszhangzott, azután...

Végre megpillantottam őt. A tisztás közepén állt, tőlem pár méterre csupán. Finom metszésű arcát hollófekeete haj keretezte, kék szemeiben megcsillant a sápadt hold fénye. Épp olyan volt, amilyennek megőriztem őt emlékeimben...

Ujjaim megrebbentek, már mozdultam volna, de ismét megelőzött. Úgy éreztem, hogy olvas a gondolataimban. Körvonalai megremegtek, egy pillanat volt csupán, ahogy megtette a köztünk lévő távolságot. Keményen megragadta a mellkasomon a köpenyemet, és kíméletlenül nekiperéselt egy öreg tölgyfának. Nem engedett el, és a következő pillanatban már hozzám simulott hajlékony teste.

- Tudom, hogy Arielt keresed bennem, de „ő” már nem létezik - sziszegte a fülemben és fejemet keményen a fának nyomta. Forró nyelve az artériámon táncolt. - Ő gyenge volt, de én... én megmutathatom neked az érzéki örömök valódi extázisát... Azt, amely

túlmutat a nyomorult emberek száználmas vergődésén. Velem isten lehetnél...

Magam sem tudom, hogyan sikerült letépnem a nyakamban lógó ezüst keresztet és belenyomnom a vámpír arcába. Egy sebzett vadállat gyorsaságával szökött hátra, fültépő sikítása a dobhártyámat szaggatta.

Egy érzés... Valami megváltozott...

„Pirkadat!”

A tisztás rózsás fénybe borult, a bestia pedig egy villanással eltűnt a gomolygó, hajnali párában. Dühös sziszegése még sokáig visszhangzott a fülemben.

Sejtettem, hogy nem most találkoztam vele utoljára...

III. rész

Fogalmam sem volt róla, hogy merre induljak el. Tudtam, hogy ló nélkül, holtfáradtan nem jutnék messzire. Abban is biztos voltam, hogy alkonyatkor Ariel újra megkeres majd, és még egy napkeltét már nem érnék meg.

Milyen fura...

A találkozásom Ariellel félelmetes volt, mégis... Volt a lényében valami titokzatos bujaság, ami vérszomjával keveredve, valahogy...

Bosszúsan elhessegettem a gondolatot.

Ő már csak egy szörnyeteg, aki állat módjára gyilkol. A pokol szentségtelen teremtménye, akinek már nem sok köze van ahhoz a nőhöz, akit egykor annyira szerettem. Igen, ez egészen biztosan így van... Így kell lennie!

Így győzködtem magam, de szívemben lassan gyökeret vert a meggyőződés, hogy Ariel nem akart megölni engem, csupán...

„Csak átváltoztatni!”

A gondolattól és a térdembe hasító fájdalomtól elfintorodtam. Azután eszembe jutott valami, illetve... valaki!

„Georgina háza itt van a közelben! Ha jól sejtem, az a menedék vámpír-biztos helynek számít, mellel...”

A fehér boszorkány a lekötelezettem volt, és azt mondta, hogy bármikor igényt tarthatok a segítségére. Úgy éreztem, hogy eljött a pillanat, amikor leróhatja tartozását...

***

Már jócskán délutánba hajlott az idő, amikor sántikálva sikerült elérnem a menedéket. Georgina az ajtóban várt rám. Meg sem lepődtem azon, hogy számított az érkezésemre. Gondolatban elmosolyodtam.

„Minél inkább otthon van a mágiában, annál nagyobb az esélyem a túlélésre!”

Betámogatott a házba, én pedig fáradtan levettem magam egy ócska karosszékre. Georgina nem szólt egy szót sem, hanem vizet hozott nekem és ételt. Hálásan csillogó szemekkel vettem magam az ennivalóra.

Türelmesen megvárta, amíg végeztem a vacsorával, csak azután szólalt meg lágy, dallamos hangján.

- Tudod, nem igazán hittem benne, hogy valaha viszontlátlak még...

Fogalmam sem volt róla, mit felelhetnék erre. Tétován megvontam a vállamat.

- Azt hittem, hogy látod a jövőt, hiszen... boszorkány vagy, nem igaz?

- A jövő folyton változik attól függően, hogy milyen döntéseket hozunk - suttogetta talányos mosollyal az ajkán. - Mondd, miért jöttél ide?

- Én csak... Elkelne a segítségem.

Georgina tünődve felállt, és a háta mögött álló, apró könyvespolchoz sétált. Úgy tűnt, találmára kiválasztott egy ezüstös fehér színben csillogó, fekete bőrszíjra fűzött, apró amulettet. Jobb kezében egyensúlyozta, mintha csak a súlyát mérlegelné. Azután visszatért és leült velem szemben. Lassan kinyitotta a tenyerét és megmutatta nekem a talizmánt. Számomra ismeretlen szimbólum volt, viszont határozottan éreztem a belőle áradó erőt.

- Tudod, mi ez? - a nő hangja most komolyan csengett.

Tétován nemet intettem.

- Ez egy „idő-gyilkos”... Olyan mágikus szimbólum, amely kiragad téged a valós időből és ideiglenesen áthelyez egy másik idősíkra. Egy olyan helyre, ahol gyorsabban pereg az idő... Kicsit hosszú lenne most részletesen elmagyaráznom az egészet... A lényeg az, hogy amíg nyitva tartod az átjárót, addig képes leszel a mostani sebességed sokszorosával mozogni...

- Mi... Milyen árat kell fizetnem mindezért? - némiképp elbizonytalanodtam, mert tökéletesen tisztában voltam vele, hogy a varázslatok világában semmit nem adnak ingyen.

A boszorkány lassan hátradólt a székében. Arca most félig az árnyak takarásába került. Hangja hidegen, érzelemmentesen csengett.

- Gyorsabban öregszel majd. Minden egyes pillanat, amit odaát töltesz, az sokszorosán hat rád ebben a világban. Egy másodperc alatt egy hetet veszítesz az életedből, egy perc alatt egy évet... inkább nem folytatom, a többit képzeld el magad.

- Rendben - próbáltam magabiztosnak tűnni, de éreztem, hogy kiszárad a torkom.

Georgina vállat vont és egy könnyed mozdulattal felém lendítette a talizmánt. Ügyesen elkaptam a levegőben és köpenyem belső zsebébe süllyesztettem.

A boszorkány felállt és közelebb lépett hozzám. Épp arra készültem, hogy valami köszönet felét rebegek neki, amikor keményen megragadta a csuklóm. Arca most egészen közel került az enyémhez. Szemei hipnotikus tűzben égtek.

- Ennyire nehéz őt elengedned?

Keserűen felkacagtam.

- Még mindig nem érted, ugye? Ő nem enged el engem!

IV. rész

Egy fehér homokos tengerparton eszméltem fel. A felhőtlen, azúrkék égen tündöklő napkorong mosolya gyöngéden megsimogatta az arcomat. A sós illatú, tengeri szellő fülembé súgta időtlen emlékeit. Lehunyt szemmel elmosolyodtam.

„Gyönyörű... Túl szép ahhoz, hogy valóság legyen...”

- Tudod, mennyi munkámba került, amíg megteremtettem ezt a helyet? Hálásabb is lehetnél!

Lassan, ráérsően a hang irányába fordítottam a fejemet.

Ariel most ugyanolyan szép volt, mint amikor először találkoztunk. Könnyű, fehér vászonruhát viselt, bőrét bronzszínűre égette a nyári nap. Égszínű szemei élettől csillogtak, ahogy mezítláb lépdelt a puha homokban. Azután megállt - tőlem pár méterre csupán - és jelentőségteljesen széttárta karjait.

- Ismerős, nem igaz? - érzéki altja még mindig elbűvölt engem. Keserű mosollyal nemet intettem.

- Egy álom... Nem több. Egykori boldogságunk halovány árnyéka csupán...

- De... Újra valóság lehetne - suttogetta és könnyedén mellém suhant. Hozzám simult, ám ezúttal gyöngéden - épp úgy, ahogy akkor, régen...

- Te meghaltál. Ez... nem lehet...

- De igen... A szíved mélyén te is érzed, hogy ott, legbelül, még mindig én vagyok az!

- Nem... - suttogetta rekedten, de éreztem, hogy ellenállásom fokozatosan gyengült, ahogy a remény táplálta kétség lassan gyökeret vert a lelkemben.

- Ments meg, kérlek... - suttogetta és forró lehelete már az ajkamat perzselte.

- Hogy... Hogyan? - éreztem, ahogy lassan elhagy az erőm.

- Egy csókkal...

Nem láttam, éreztem csupán, hogy valami megváltozott. Azután...

A tengerpart élénk színei megfakultak. A napkorong elhalványult, és a ragyogó, türkizkék égbolt egy pillanat alatt mocskos szürkévé sápadt. Jeges szél kerekedett és fagyos karmaival a lelkembe mart. Újra hallottam azt a fájdalommal teli, elkínzott suttogetást. Ariel lassan kibontakozott az ölelésemből...

V. rész

Ekkor riadtam fel álmomból. Minden izmom pokolian sajgott az előző nap megpróbáltatásaitól, ám a térdem - szerencsére - már könnyedén hajlott. Nyögve feltápáskodtam az ágyról és kinéztem az ablakon. A horizont halovány, lazacszínben derengett, én pedig keserűen elfintorodtam.

„Lehet, hogy életem utolsó napkeltéjét látom...”

Az ágyam melletti apró asztalkán egy lavór víz, szappan és tiszta ruha várt rám. Rémlétt nekem, hogy Georgina hozta be, mielőtt tegnap álomba zuhantam volna. Megmosakodtam és gyorsan felöltöztem. A boszorkány már a konyhában várt rám.

- Csomagoltam neked néhány dolgot, aminek talán hasznát veszed majd - suttogetta, és a kezembe nyomta degeszre tömött hátizsákomat. Nem nagyon találtam szavakat a kedvességére.

- Nézd, én... Nem tudom, mit mondhatnék...

- Csak ígérd meg, hogy túléled ezt az egészet - hangjába mintha az aggodalom árnyai keveredtek volna. Hálás voltam azért, amit értem tett, de nem hazudhattam neki.

- Fogalmam sincs arról, hogy mi fog történni, de azt tudom, hogy le kell zárnom ezt a dolgot... Ma éjszaka véget ér.

- Akkor... Már nem tartozom neked?

Halványan elmosolyodtam és némán nemet intettem. A szemébe néztem és komolyabb hangon folytattam:

- Köszönöm... Mindent köszönök neked!

Amíg készülődtem, Georgina szótlán némaságba burkolózott. Éreztem, hogy vár még valamire, de tudtam, hogy azt a valamit én nem adhatom meg neki.

Elbúcsúztunk egymástól, és szomorú tekintete hosszan elkísért engem...

***

Délután értem el azt a helyet, ahol Ariel majdnem a véretem vette. Tűzifát gyújtottam, és jókora máglyát raktam a tisztás közepén, majd szemügyre vettem a zsákom tartalmát. A víz és az élelem mellett találtam hat ezüst érmét is, amelyek nagyjából két hüvelyk átmérőjűek lehetnek és Salamon pecsétjét ábrázolták. Forrón lüktettek a tenyeremben, és ezzel egy időben éles képek villantak fel lelki szemeim előtt. Georgina üzenetet is mellékel a varázstárgyakhoz, amiért mérhetetlenül hálás voltam neki. Már tudtam, hogy mire használhatnám őket. Gondolatban újra hálát rebegetem a boszorkánynak...

Alkonyatkor meggyújtottam a máglyát, és lábaimat magam alá húzva leültem a tűz közelében. Mélyeket lélegeztem és igyekeztem megszabadulni minden zavaró gondolatától. Lélekben felkészültem az Ariellel való utolsó találkozásra. Nem kellett túl sokáig várnom...

Álmukból felvert madarak rebbentek fel nagy rikácsolás közepette a közeli öreg tölgyfáról. Lassan kinyitottam a szemeimet.

„Isten hozott... kedves!”

...Két halhatatlan, ha találkozik...

HomoErgaster

...Az általában harcot jelent. Vagy kölcsönös, áldudvarias pukedlizést, és egymás civilizált cukkolását. Ez az eset csupán mézszárlás volt. Az a másik halhatatlan elég passzív maradt. Nem csinált semmit. Egy szobor képmásból nézte végig, kiismerhetetlen, nem emberi arcával a hívei pusztulását. Azt gondolom, hogy még élvezte is...

Valamikor a '20-as években történt – a pontos dátumra nem emlékszem, egy kicsit összefolytak az évtizedek – amikor egy magamfajta nyomában jártam, ezúttal Amerikában... államban. A jelekből arra következtettem, hogy ellenségem, testvérem be akar csalni abba a mocsárba. Hát egye fene, bementem. Az ingovány tele volt veszélyekkel... az egyik én voltam. Nem volt egy kellemes hely, felidézett bennem egy másikat, aminek szintén ilyen dögletes, fojtogatóan tébolyult légköre volt. Na arra a kalandomra nem szívesen emlékszem, mert a szerencsén múltott, hogy nem ért véget a történetem... Na jó, nem csak azon. Az események azonban mégis felidéztek bennem, ami akkor történt... Persze a negatív emlékek nem akadályoztak meg abban, hogy belemásszak abba a mocsárba. Aki halhatatlan létére puhány, az elbukik! Az ösztöneim vezettek Dannen után. Dannen von Allenstein. Micsoda név! Vajon miféle históriát rejt? Talán megtudom, ha utolérem. Erősen vágytam rá, hogy a '916-os csorbát kiköszöröljem. A harcmezőn nem tudtam elkapni. Rajtunk kívül még túl sokan akarták egymást megölni. Ő ebben a hibbant öldöklésben eltűnt, akár a bedobott kavics, a folyó vizében...

Tehát a mocsár. Szóval nem volt kellemes hely, de arra megfelelőnek látszott, hogy nyugodt körülmények közepette lefe-

FIGYELEM! – FIGYELEM! – FIGYELEM! – FIGYELEM!

Ezt a horror novellát csak 18 év feletti olvasóinknak ajánljuk, a benne szereplő naturalista, brutális, gyomorforgató tartalom és megfogalmazás miatt!

jezzük egymást. Mivel egy ilyen terep elhagyatott is szokott lenni, a túlélőnek majd nem kell magyarázkodnia az energiakisülések és egyéb felfordulások miatt. Komótos menetelésem közben már kezdtem magam otthonosan érezni abban az elhagyatott lópban... amikor meghallottam a kántálást, meg a monoton dobolást. Bosszantó az ilyesmi! Az ember azt hiszi, hogy egyedül van, aztán kiderül, hogy mégsem. Persze normális halandók nem mászkálnak efféle mocsarakban. Csakhogy ott vannak még a szektás örültek! Ők igen! Egy kellemesen életveszélyes mocsár is tartogathat meglepetéseket. Ez az volt. Lobogott a tűz, pufogtak a dobok, őrzöngtek a népek. Csúfak voltak, torzak, még a nők is, noha a többségük fehér embernek tűnt, nem valami vudu örült négernek. Hibbantán táncoltak, sokan közülük szinte ruhátlanul. „Mi ez, valami boszorkányszombat?” – töprengtem. A tűz visszfénye még jobban eltorzította a formákat. Szörnyű örületben ránagatóztak, eltorzultan, emberi mivoltukból teljesen kivetkőzve. Egy haldokló, félig a vízbe dőlt fa mögül szemlétem az ocsmány

látványosságot, azon töprengve, hogyan kerüljem ki őket. Még sosem láttam hasonlót. Akkor se, amikor elfogtak azok a kannibálok. Ezek kántáló üvöltéssel egy értelmetlennek tűnő, és szinte kimondhatatlan litániát ismételtettek. Csak nehezen tudtam néhány szótoredéket elkülöníteni. ...Cthulhu... R'lyeh wgah'nagl fhtagn... meg hasonló furcsaságok. Próbáltam figyelni, hogy megöltek-e már valakit. Nem láttam erre utaló nyomokat, de sötét volt, a tűz meg lobogott, betegen, sárgán. Viszont észrevettem egy szobrot, amit a tűz megvilágított. A totem, mert kétségtelenül az volt, egy nyugtalanítóan humán testű, de poliparcú, szárnyas démont ábrázolt. Nagyon úgy látszott, hogy az örülteknek ez az istenük. Jobban megnéztem, semmi esélye sem volt rá, hogy elnyerje a Miss America címet. Valami nagyon nem stimmel ezzel az izével, de nem tudtam pontosítani, hogy micsoda. A kántálás erősödött, a hisztéria fokozódott, és valami történt. Hogy mi, azt nem tudtam, de az ösztöneim jeleztek. Szarul éreztem magam, noha a mocsár eddig otthonosnak tűnt. Valami fuldoklásfélét éreztem, mintha a sötét űrben zuhannék egy ismeretlen, magnetikus pont felé. Az a hely kívül esett az emberi érzékelésen. És sajnos ismerősnek tűnt! Na ez betett nekem! A különös borzongás arra a másik hajmeresztő esetre emlékeztetett, a kannibálokkal! Nagyon nem akartam pedig nosztalgiazni! Megelégettem a dolgot, és kivont karddal a tisztásra csörtettem... hát nem egy születésnapin kisebb lehet a meglepetés annál, amit én okoztam.

Harci lázban égve kaszáltam egyet. Rögtön két elmebeteggel kevesebb lett. Ketten négyfelé dőltek, és a pengém bíbor csíkot húzott a füledt levegőben. Egy pillanatig rám meredtek az eszelős arcok, közben valami, valahol mocorgott. A zsigereimben éreztem. Valami nagy horderejű... kozmikus magasságokba érő... de az is lehet, hogy rettenetes mélységekbe ható eseményt zavartam meg. A csőcselék rám támadt. Olyan dühöt éreztem, amit nem sűrűn, még Dannen sem váltott ki bennem hasonlót. Vadul tépni, szagatni kezdtem az eszelősöket. Suhogott a kardom, fémje maga volt a civilizáció, ami elsöpri a múlt valamely torz maradvékát. A halálsikolyok ugyanolyan hangosak voltak, mint az éneklő üvöltés az előbb. Ezek nem is tudnak suttogni! Gondoltam cinikusan, ahogy osztottam a halált. Csontrecsegés, hússzakadás, bugyborékoló hörgés-vinnyogás, ez volt a szekta utolsó lármája. Szinte mind megöltem, csak egy-kettő futott el, a mocsár mélyére. Bízom benne, hogy a réműlettől eltévednek, és ottvesznek valahol, nem üldöztem őket. Ha akar, az istenük majd vigyáz rájuk. Odaléptem a szoborhoz. Vérben és csontszilánkban úszott, és furcsamód elégedettnek látszott. Lemészároltam a híveit, de nem tűnt haragosnak, inkább, mint aki örül ennek a fordulathoz. Sok halandót meg kellett már ölnöm, főleg muszájból, de még sose élveztem. Akkor, ott igen. És az az izé is, jól tudtam ezt. Jutalmat kaptam tőle! Szerencsére ez még nem az a JUTALOM(!) volt! Hát nem igazán vágytam rá, de rám tukmálta. Akartam, nem akartam, megetette velem. Egy álmod bocsátott rám. Megmutatta a kannibálokkal esett kalandom, ahogy ő látta! Mert látta, és tetszett neki! Miféle isten ez, morbid színházrajongó, hogy mindig minden csúnya dolgot megnéz? Nem volt apelláta, nekem is újra végig kellett mozzanom, a feltámadásomat...

...A kiürült kondér ott függött a tűzhely fölött. Az alján némi sűrű, húsos lében csontok áztak, az én csontjaim! A kannibálok oda dobálták vissza, amikor leszopták róluk a megfőtt húst. A széthasított hosszúcsontokból kiszívták a velőt. A bordák, a két-tört medence, a gerinc darabjai. Na és a feltört koponyám, a fejtetőn bezúzva, egy darab, egyben maradt, az öreglyukba illeszkedő gerincvéggel. Ez volt a szerencsém, az őserő nem áramlott ki, a fej nem vált el a testtől, legalábbis a testet jelképező gerinctől. De most életre kelt. Nem teljesen magától, egy hatalmas, ősi erő... az ő akarata ösztökélte! A csigolyadarabok a helyükre

ugrottak, a bordák rájuk illeszkedtek. Az üres szemeim kifelé néztek a kondérból, a csillagos égre. A táborban mozgolódás támadt. Emberek ébredtek fel mély álmaikból, és heves rosszullettől gyötörtén, a kondér felé igyekeztek. Én hívtam őket. Ő hívta őket? Mi ketten hívtuk mindüket! Amikor odaértek, sorban mind beleokádott a kondérba, nyögve, bugyborékolva. A félig megemészített, visszaöklendezett hús belepte a csontokat, és elkezdett rájuk forni. Nem csak láttam, éreztem is újra... A végtagsontok összeforrtak, a helyükre illeszkedtek. Az egész törzs ott hányt a kondérnál, jajveszékelve. A gyerekek sírtak és sikoltoztak, a felnőttek vinnyogtak és hörögtek. Sorban dőltek ki, teljesen kimerülve, mindent kiadva magukból. A kondér tartalma rotyogott, fortyogott, és borzalmas átalakuláson ment át. Félig életre kelt! Az őserő szétáradt benne, kínokkal telített, pusztító dühöt, és bosszúszomját gerjesztve... Látni magamat mozgó, rotyogó szarhalomként, életre kelő pocogódként, ahogy a félig megemészített hús keservesen új életre kap, egy nem evilági, embertelen akarat noszogatására, megrázó volt, de nagyon. El tudtam képzelni mit érezhettek azok a nyomorultak, akik ott látták ezt. A látvány, ahogy hátborzongató gyorsasággal váltam szarból, szétfőtt, kásás húsmasszává, ami aztán életre kelő, nyers, vérző, mozgó valamivé lesz, kékesen izzva, a legegyszerűbben kifejezve is a brutális mag! Ereik és idegek tekeregtek, akár a férgek, beleforrva a nyersen ropogó, csomós mócsingokba.

Amikor érezni, élni kezdtek ezek az idegek, az volt hosszúra nyúlt létem egyik legszörnyetesebb érzése. Mint amikor az elszibbadt, vértelen végtag újra bekapcsolódik a keringésbe, és a szűrő, égő fájdalom görcsbe rántja. A kínok közt vergődve, jól emlékszem a lángoló dühre, ami beborított irtózatot, újabb ösztökét adva feltámadásomhoz. A még be sem forrt koponyámban újrafőző agyam, nyers keletlen tészta volt, a kéreg szűrője nélkül, akár egy önmagát marcangoló nagy kukac. A gyilkos indulat ami süttött belőlem, szinte anyagiasult, ránehezdedve, a kondér körül fetregő, iszonyodva gurgulázó törzsre. Némelyik már ebbe belepusztult, a látványtól megbuggyant. Az üstből való förtelmes, folyásnak is beillő kiemelkedésem, habzó szájú örület torz sikolyait váltotta ki belőlük. Előregörnyedtem, mint a színész, mikor meghajol az éljenző közönségnek, ezzel belecsempésztem a borzalomba, a groteszket. Vajon a kéretlen segítőmnek hajbókoltam? Hajlamos vagyok azt hinni, hogy csupán a kintől görnyedtem.

Amikor kivonszoltam magam, és talpra kecmeredtem, a hasüregem még nem zárult be. Ami ott benn történt, arra aztán végképp nem lettem volna kíváncsi, de láttam, akartam, avagy nem. A beleim úgy vonaglottak, perisztaltikus mozgásban, akár egy szörnyeteg csápjai. A helyét kereste minden, nekem úgy tűnt kissé pánikszerűen, mintha üldöznék őket valami. Közben akár egy visszafelé játszott filmen, még a kannibál kaland előtt elfogyasztott étel is megjelent bennük... Ez volt az igazán brutális, ahogy még a szar is visszajött a semmiből, miközben olyan tülekedés folyt ott benn, akár egy metrőkocsiban. Mindenki kereste a neki megfelelő helyet. Újra átéltem azt a kint, amit akkor éreztem, amikor lassú tűzön megfőztek... csak visszafelé. A szárnyas isten bizonyosan élvezte, én nem. A fogyó hold sárga fényében, maga a földöntúli rettenet mászott elő ott a felborult kondérból. Én voltam az, újraszületve. A habzó, vonagló húsmasszaként függően elindultam, a jajgató, fetregő emberek között... a varázsló kunyhójához. Ott volt a kardom. Nagy szükségem volt rá! A varázsló, egy aszott öregember szintén rosszul volt, de nem tudott felkelni. Amikor meglátott, kinyitotta a száját, és hosszú sugárban kiröfögött mindent, ami az enyém volt. A húskása természetellenesen odafolyt hozzám. Fölvettem a kardom a sarokból. A fém hidegen csillogott, a sárga ellenfényben. A fejemen szétrepedt

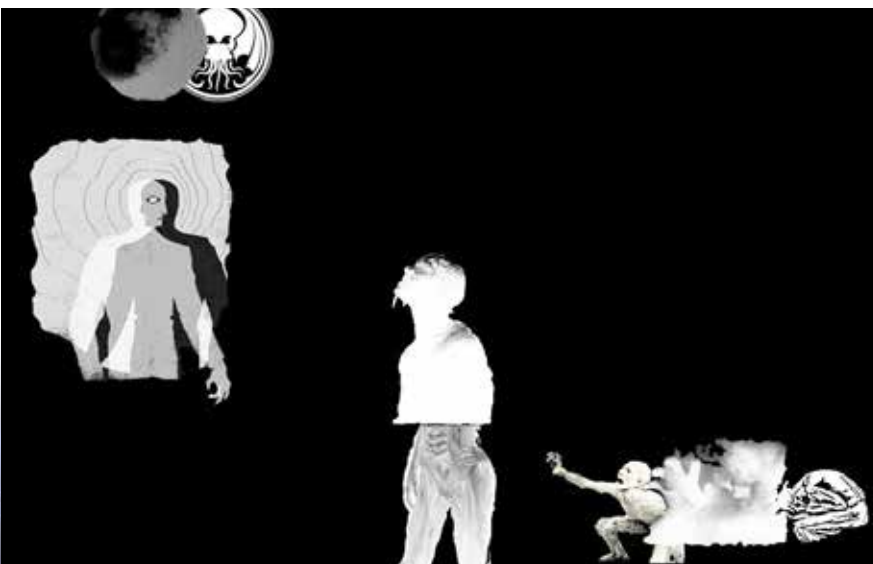

a hús, kivillantak a fogaim. Még nem volt ajkam, de már nevettem, hangtalanul, kárörvendőn... Aztán lesújtottam! Szépen felszeleltem, olyan gusztusos darabokra, amilyenre az én csontokról lehámozott, megfőtt húsomat szabták. A fájdalomtól és szenvedéstől félőrülten, csupán egy elátkozott, mocskos szörnyeteg voltam. Az öregot valósággal beleaprítottam a kunyhója felszagattott földjébe. Ez az öldröklés volt a legszürreálisabb élményem az egész, hosszú létezésemben.

Nem volt irgalom, mindenkit agyonszúrtam, felszeleltem a táborban. Először a kunyhókat dúltam fel, rejtőzök után kutatva. Találtam is egy-kettőt, ezek nem ettek belőlem. Nem azért mert finnyások voltak, hanem azért, mert elfogytam, nekik nem jutott belőlem! Ők valami mély önkívületben feküdtek, magatehetetlenül. Sorban eloltottam a gyertyáját mindnek. Nem akartam egy túlélőt se! Aztán következtek a lakomázók. Alig néhányuknak sikerült föltápáskodni. Rögtön visszaküldtem őket a földre, darabokban. A többit a földön szúrtam le, akár a csapdába esett vadakat. Mészárlás volt, irracionális, és gonosz. Lassan a bőröm is kezdett visszánőni, pokoli kínok közepette, mivel a vékony, új felhám állandóan elszakadt, a heves mozdulatoktól. Nem kíméltem se nőt, se gyereket. Nem vagyok rá büszke, de nem is bánom. Elvégre elevenen megfőztek, és megettek! Miközben vagdostam, téptem, öröltem az embernek már alig-alig nevezhető, a félelemtől állati létre csupaszkodott törzset, valaki jót mulatott. Ahogy az emésztési nedvektől kásás húscsomókba visszarendeződve mészároltam a hányástól legyengült embereket, közben egy távoli helyről, mely egyszerre volt mélység és magasság, szemek figyelték ezt az én cifra feltámadásomat.

Érzékeltem őt, és tudtam, hogy az ő segítségével jöttem vissza ilyen gyorsan és látványosan. Magamtól hosszú évtizedekbe telt volna, mire lábra állok, ha egyáltalán sikerül. Szent helyek sem voltak a közelben. Ezeknek a szemeknek a nézésébe gyorsan beleőrülne egy átlagos halandó. Nem tudtam ki volt ő, de illően megköszöntem neki, amit tett, azon a nyelven, amivel a halhatatlanok egymással beszélnek anélkül, hogy kinyitnák a szájuk. Akárki is volt, kedvét leltem bennem, ahogy a kínozimat öldröstem. Visszaüzent nekem, hogy majd egyszer kérni fog tőlem cserébe valamit. Ez kicsit nyugtalanított, mert nem árulta el, hogy mikor, és hogy mit. Ekkor nyertem bepillantást arra a helyre, ahol ő volt. Nem tetszett. Semmihez sem hasonlított, amit normálisnak fogadok el. Amikor végeztem, és elmentem onnan, egy gusztustalan mészárszékét hagyva ott. De lenyugodtam végre. Viszont pokoli fájdalmaim folytatódtak, a regenerálódás még javában tartott.

Ültem a földön rózsás bőrű, lüktető masszaként, és szájalmasan nyögdecselem. A hold megfakult az égen, eltűntek a csillagok. Hajnalodott. De a viláosság nem sokáig tartott, az ég összegyűrődött, megfeketült, mint egy rothadó hulla, és borzasztó nagy vihar tört ki. A villámok egyből rám találtak, aztán már el sem engedtek. Az első pokolian fájt, sikoltva hanyatt estem. Jött a következő, meg a többi. Kék hálóba gabalyodtam, akár a légy, amit elkapott a pók. Körülöttem lángra lobbant az erdő, én pedig odabenn, az energiaburokban próbáltam megszületni újra. Hosszas rugdalózás után sikerült csak, talpra álltam, kezemet kinyújtva. Így azért méltóságteljesebb volt, fogadni a következő csapást. A belém vágó villám fénye a tudatomban lobbant. Felidézte bennem bölcs mentorom arcát. Ramírez éppen öntelt mosollyal azt mondta:

- Ez az újjászületés!

Ezt mondta nekem, akkor, szörnyen rég... Hát ez tényleg az volt, szó szerint! Amikor a világvége nagy nehezen abbamaradt, egy szinte izzó, kiégett tisztáson találtam magam. Csontszáraz volt, pedig az eső végig szakadt! Összekaptam magam és elindultam a vadonba. Már emberi voltam, de civilizált helyre még nem igen mehettem. Ahhoz még kellett egy kis idő...

...Néztem a bálványt, hát ő volt az! Szóltam hozzá, úgy, mint akkor. Nem felelt. Időtlen idők óta szunnyadó, halott isten. Nem mond semmit, nem akart tőlem semmit... még. Haboztam, mi most a teendőm? A polipfej hidegen nézett vissza rám, az alvadó vér mögül. Egyre inkább úgy éreztem kiröhög, amiért itt töketlenkedek, nem tudva eldönteni, hogy utálom őt, vagy szeretem. Hosszas hezitálás után győzött bennem az előbbi. Elvégre a hála nem azonos a szeretettel, vagy tisztelettel. A lekötelezettnek nem muszáj rajongania megmentőjéért.

- Nem szolgállok, sem téged, sem más isteneket! Az adósod vagyok, majd megkeresel, ha akarsz tőlem valamit! - üzentem neki a közös nyelvünkön.

A szobor nem reagált, mit is lehet várni egy csúf kődarabtól? Viszont világitott, gonosz, zöld ragyogással. Elegem lett belőle, letéptem a talpazatáról, mivel eszem ágában sem volt itt hagyni, az esetleg visszamerészkedő túlélőknek. Nem is beszélve, valami balszerencsés, erre vetődő vándorról. A szobor tapintása hideg volt, akár a külső úr. Nem zavart. Mióta halhatatlan vagyok, nem szoktam törődni az átmeneti kellemetlenségekkel. Amikor megtaláltam a megfelelőnek tűnő helyet, amilyen messzire csak tudtam, elhajítottam a bálványt. Nagyot csobbanva merült el. Egy darabig még átvilágitott a sötét vízen, zöldes fényével, aztán az is eltűnt. Csak a csönd maradt, az éjszaka. Vagyis már a hajnal. Sokáig álltam ott, már reggel volt mire tovább mentem. Dannen-t nem találtam a mocsárban, pedig a következő napokban eszelősen kerestem mindenütt... Ami azt illeti, azóta sem hallottam róla. Valami nagyom nem oké ezzel. Már időnként abban is kételkedek, hogy az a halhatatlan, akit én Dannen-ként ismerek, létezett-e egyáltalán? A kérdőjelek egyre szaporodnak. Lehet, hogy ennek az istennek egy szolgáljaként az volt a dolga, hogy engem odacsaljjon? Dehát Dannen-ről régóta tudok, túl régóta! Igaz a szárnyas isten mindannyiunknál régebb... valószínűleg. Az is aggaszt, ha Dannen igazi magamfajta volt, esetleg ő találkozott velem? Azóta kicsit talán túl sokat töprengem a végidőkről. Bevallom, kételyek merültek fel bennem a jutalom természetét illetően. Csak remélni tudom, hogy a jutalmat nem a nagy Cthulhu fogja kiosztani!

Rimbölcselet

Rímek szellemiségét veszem én most sorra,
melyikben egyszerűbb vagy elmerült a forma?

Elsőként sejlik a függöny mögül a rím,
amely monotonnak tetsző ezernyi szín.
Mégkomponálni akár könnyed, akár kín,
lélekujjakban tőle felvidul az ín.

Páros rím sem okvetlenül szövevényes,
csak ha a tartamban rejlő szöveg fényes.
E versvégfajta játszin suhan előre,
rímlélektársak tánca tolul egy tőre.

Árnyaltabb már rímek keresztje,
melyen függ a mondanivaló.
Le-fel szálldos az érző elme,
melyben nem fog romlani a szó.

Ölelkező rím ritka nehézség,
nehéz, hogy valóban ölelkezzen,
hogy ne döccenős utazás legyen
a Költőibe vetett reménység.

Ha nem sikerülne ez mégsem,
ha botladoznának a sorok,
s az élményt csúfítanak foltok,
lehet műteni verset éppen -
ráütést zeng torok serényen.

Tavaszbba omlik a porhanyós tél,
harmat váltja azt, mi borongó dér.
Körforgások varázsa rímlik fel,
minden s a Minden vissza-visszatér.

Vannak társak, kikben a Sosem
földöntúli alakot ölt,
a sors egybe nem minden sort fűz,
nem zár le minden égi kört.

Az utolsó vázolt szereplő,
ami versfüggöny mögül sejlő,
dallamosságra ámul,
nem a rím teszi épp a verset,
de ha zenésbe forr a metszet,

a függöny sosem zárul.

Csillangó

<- Irányok ->

Jobbra tőlem van szék, szekrény, óra,
Elöttem szőnyeg, függöny, bútrok sora.
Balra egy virág, csecse-becsék és a radiátor,
Mögöttem meg faldisz, mely sok szép emléket tárol.
Felettem a mennyezet, csillár van a közepén,
DE magam alatt... vagyok én.

XpaliX

Sárkánytűz

Vérzivatar viharában
Rubin világitótorony a pallos halálos hegyén.
Ha megkérded, honnét érkezett, kitől rendeltetett,
Lelkedbe ég a hideg acél végzete.
Majd eljő a nap, mikor feltöri a Vörös Lovag
Gyémánt kriptáját az idő labirintusában.
S akkor, csakis akkor, felismered:
Az emésztő tűz belőled született!

edwardhooper

Apródbiztató

Kard a kézben, seb a vérten,
Az ellen vére földre cseppen.
Kopott a pajzs, a pengén a karc,
De jelszavunk még mindig a Harc!

Megtanultunk lovagolni,
Ellenségnek esélyt adni,
Menekülhet, ha nem bírja,
Buzogányunk majd lecsapja!

Ha kint vagyunk a csatamezőn,
Nem merengünk el a jövőn,
Néhányan tán el is hullunk,
De lovaginkért bátran halunk!

2014-02-25.

Lothryen

Vezérek

Háborút kell vívniuk, hogy eljöjjön a béke,
A szabadságharc zsoldosai jó pénzt kapnak érte.

Minden ember egyenlő, a szónok csak ezt hajtja,
Az üzleti kör lényegtelen, mindegyik ezt vallja.

Az ellenfelét köpködve a jobb világot várja,
De miért kiabál másokra, ha ugyanazt csinálja?

A sűrűn cinkelt lapokat a pénzemberek osztják,
A vezér nekik bólogat, a munkást letapossák.

A szabadságért vívnek ők, és harsogják a szépet,
Magasröptű szentbeszédek butítják a népet.

Ők küzdenek a jólétünkért, bőszen kiabálnak,
De oligarchák kérik őket, s rögvést kézen állnak.

Szembe mennek a világgal, semmitől se félnek,
Az elkábított tömegek még ugyanúgy remélnek.

Mindegy, hogy a jobb vagy a bal ugrik át a falakon,
A hatalomra éhezőknek...

Nem való a hatalom!

Norton

Lélekvásznon

Üressé váló lélekvásznam
jeleid porzó illanása,
akár a túlzott lelkesedés
visszába húzott csigacsápjá;
akár fellegek álomszava,
mely lényével ragad, nem halkul,
majd szirénkacajok törével
zuhanássá visszaalakul.
Akár repülést fiókának
mesélő lelkes hangú madár,
mit a valóság puskacsöve
túlvilági csipogásba zár.

Csillangó

Éjszakai árnyak

Csillagok fényét morzsolja az éj
Újával gyenge szelet kavar
Öregfák lombja közt a csend mesél
S míg némán kilesem titkukat
Az óra új percet üt,
S e pillanat, mint árnyék
Mellettem elsuhan

Letarolt erdők sóhaja száll
Borostás lankák feltett
Alvó réteken a szél kaszál
Hold fésüli a völgyeket

Mikor a városra az álom reá száll,
Higanylámpák fénye feszül
Kihalt utcák között,
A dombokon ordít a fájdalom
És lelkek bolyongnak névtelenül
A rozsdaszínű tetők felett.

Olykor megállnak, lenéznek
A kedves most alszik-e?
Akkor álmában felsír egy gyermek,
Egy özvegy remegve zokogni kezd,
Emlékek fonódnak egymásba,
Újra él, újra tombol a vágy...

S a hét domb csendben dúdolja
Az értelmetlen halál
Mélábús monoton jaját.

Holtak könnye földre hulló harmat
A völgyeket fátyolként fedi
Fák hajlanak a porszagú szélben
S félre tolják a fakult tegnapot
A felhők megtépett szélei.

Milton Gray

Üres

Oly szűk lett itt a tér,
mióta elmentél.
A nagyszoba szűrőnk bámul,
a vaksi-öreg ablakokon senki
nem néz ki már.
Hűvösebb lett a fal,
a szobák nem lélegeznek
veled aranyló napsütést,
a sarkokból csak a szivárgó sötét éled.
Oly árva lett a kis lakás.
Tán a víz sem folyik már...
Én sem hiszem, hogy
valaha itt laktál.
Hogy nappal dal volt e házban,
s reggel ébredés, éjjel álmodás.
Szikkadó kalács nem csábít madárdalt,
hideg lábak nem vágyják paplan melegét.
Minden tárgy megállt már.
S most látom, mily hideggel küszködtél,
míg itt voltál.
Illatokkal, zajokkal, énekkel...
S az Isten ragyogott be étellel.

glittermoon

Lassú

erdő — csak kopott falak
erdő — halott madarak
erdő — de semmi se fáj
erdő — csak meghal a nyár

úton — és távolodok
úton — itt nem maradok
úton — a halotti táj
úton — szenvedő madár

erdő — csak kopott falak
erdő — nem mondott szavak
erdő — csak meghal a nyár
erdő — haldokló sirály

úton — itt nem maradok
úton — továbbhaladok
úton — a száradó ágak
úton — nem arcodba vágnak

erdő — út tovavezet
erdő — könnyörgő kezek
erdő — de semmi se fáj
erdő — csak meghal a nyár

úton — mérgező patak
úton — kiáltott szavak
úton — de semmi se fáj
úton — csak magányba zár

1994. XII.

Craz

Ma hazudj nekem

Ma hazudj nekem
Csak mondd, hogy szeretsz engem
Mondd rendületlen

Hazudd, hogy itt vagy
Talán elhiszem KEDVES
Szavak nélkül is

Ha fáj nem számít
Csak érezzem, hogy itt vagy,
hogy enyém leszel!

hifimiki

Haláltánc

Szívem a kezdedben,
lelkem megretten,
Nem lehetek veled.

Ha láthatnám arcodat,
hallhatnám hangodat,
Boldog lehetnék.

Tőlem elmentél,
magányra ítéltél,
Velem nem törődöttél.

Elmentél a halállal
egy utolsó táncra,
Magam maradtam.

Fekszel odalent,
sötétben, hidegben,
Én sírok idefent.

Mellettem a halál
derekam átfonja
Holtan borulok - a tánc után sírodra.

galbena

Cukrosnéni

Akik figyelték a kislány és a bálna nagyságú öregasszony körül zajló eseményeket, azok tudták jól, hogy mi következik.

- Várj még, bogaram! - mondta a kövérség mézes-mázos hangon. - Helga néni minden kisgyermeknek finom cukorkát ad, de ehhez be kell jönnöd gyorsan a házba!

Tokája úgy lebegett, mint a galléros gyík díszes bőrlebenye, ahogyan körbeforgatta a fejét. A romos téren egyetlen alakot sem lehetett látni, nem is zavarták meg soha az öregasszonyt, mégis körbekémlelt. Akik figyeltek, azok így is láthatatlanok maradtak.

Az öreg steppelt rózsaszín pongyolája sátorként borult a kislányra, amikor az előszobába beengedte.

- Levesszük a kabátkádat - mondta nagymamis affektálással. - Bemegyünk a cukorkáért - tette hozzá még kedveskedve, de a szemében már mohó tekintettel.

- Szívesen elfogadom az édességet - csacsogta a szőke copfos pici lány -, de azután haza kell indulnom, mert tetszik tudni, én a barikád másik oldalán lakok ám.

- Persze aranyom, hol is máshol - hagyta rá a néni, és a következő ajtó felé terelgette.

A gyermek ártatlan mosollyal lépett át a küszöbén. Szeme még mindig a félhomályt, füle a furcsa hangokat szokta, amikor Helga néni behúzta, és zörgő kulcsával bezárta az előszobát a nappalítól elválasztó ajtót.

A kislánynak e helyen a félelemtől össze kell zavarodnia, ennek biztos tudatában állt meg mögötte vendéglátója. Adni egy kis időt, kiélvezni a gyermek félelmét, aztán levetkőztetni, és a megüresedett ketreche lökni - alig várta.

Tucatnyi, fából eszkábált rácsos tákolmány állt a falak mentén, mindegyikből szurtos gyerekarok bámulták az új jövevényt. Szúrós vizeletszag terjengett, és innen-onnan szipákoló, elfojtott sírás.

Az öregasszony úgy döntött, hogy kiélvezi az ijedt arcocská látványát, ezért a gyermeket az egyik karjánál fogva maga felé fordította, miközben elégedett, gonosz vigyorra húzta fogatlan száját.

- Üdvözöllek az új otthonodban! Ne aggódj, nem leszel itt sokáig - mondta csúfolódva.

- Nem is tudod, milyen rövid ideig - válaszolta a gyermek, de egyáltalán nem bejedit hangon.

Váratlan erejű mozdulattal, az idős ember hüvelykujjának irányába rántva kiszabadította a csuklóját. Ezzel a lendülettel másik kezének előre tartott ujjait belemélyesztette a meglepett nyanya torkába. Ezután egy gyönyörűen kivitelezett egyenes rúgást intézett vasalt orrú lakkcipőcskéjével a fuldokló asszony térdére. Amaz féldalasan dőlt, mint egy villám verte, korhadt fa, nagy döndüléssel rá a legközelebbi faketrecre. Az abban lakó gyermek sikítással üdvözölte.

A szőke csöppség szétvetett lábbal állt meg a hörgő, mázsás test mellett és kissé pöszén, de felnőttes határozottsággal így szólt:

- Robinetta ügynök vagyok! Parancsom van rá, hogy felszámoljam ezt az objektumot és kiszabadítsam a túszoikat!

- Hörrr - próbált az öregasszony is mondani valamit.

Az ifjú titkos ügynök a zsebéből régimódi, lapos elemlempát vett elő, gyér fényvel körbevilágítva a siralmas állapotú nappaliban.

- Robinetta Klaus bácsinak! - kezdte jelenteni egy láthatatlan készülékhez szólva, miközben megszámlolta a ketrecekben kapaszkodó kezeket, és az eredményt elosztotta kettővel. - A célpont

pihen, összesen tizennégy civilt számolok. Megkezdem az evakuálást, jöhettek takarítani, vége!

Egy recsegő „vettem”, és némi statikus zaj volt a válasz.

Nem gyermeki báj, éppenséggel hideg profizmus sugárzott minden szavából és mozdulatából. Az öregasszony kezét műanyag gyorsrögzítővel hátrakötötte. A ketreceken belülről el nem érhető rezesek sorakoztak, ezeket egymás után elhúzta, az ijedt gyermekeket pedig libasorba állította.

Az előszoba felől csizmák kopogása, vezényszavak hangzottak, Robinetta pedig kinyitotta az ajtót.

Cserzett bőrű, szikár öregemberek nyomultak be a helységbe, némelyik kopott katonai gyakorlóruhában, de néhánynak csak foltozott melegítőnadrág, kifakult, kockás flanel ing volt az öltözéke. Összeszokottan, gyorsan mozogtak, csak némi szögleteség engedett következtetni korral járó reumájukra. Helga nénit talpra ráncigálták, és fájó térdére ügyet sem vetve kivezették. A gyermekeket Robinetta vezényelte ki a házból.

- Gyere lányom - mondta a csapat vezetője, Klaus bácsi, miután az osztagot útnak indította a barikádok felé. - Mi menjünk vissza körülnézni!

Kívülről nézve a hórihorgas alak és a copfos gyermekfej hol az egyik, hol a másik ablaknál tűnt fel. Láthatóan kerestek valamit, és a házat megfigyelők abban reménykedtek, hogy találnak is.

- Ha megvan az anyag, akkor majd idekint lecsapunk, és elveszük tőlük - mondta az a fiatalasszony, aki a kémlelők csapatát vezette. - A többiek már elmentek, de óvatosnak kell lennünk, tudjátok, hogy a kis amazon mire képes!

Az egész csapat - csupa koszos, elnyűtt külseje miatt koravén benyomást keltő fiatal nő - egy közeli romos kerítés mögött kuporgott.

- Már jönnek is! - mondta feszülten egy másik leseledő, aki szakadt, virágmintás kartonruhát viselt és ápolatlan, szemébe lógó haja alól feszülten kémlelte a házból kilépőket.

Csalódott sóhajtással nyugtázták, hogy a napfényre kilépő Klaus bácsinál és Robinettánál nem volt semmi. Azok is kedvszegetten indultak a másik irányba, a barikádok felé.

- A fenébe! - csapott mérgesen a levegőbe a női banda vezére. - Ha amazok nem találták, akkor mérget vehetünk rá, hogy egy darab sem volt a házban! Hazug vén szipirtyó!

- Nincs is cukorka! - összegezte a helyzetet a könnyeit nyelő kartonruhás nő. - Talán már nincs is az egész világon több cukorka...

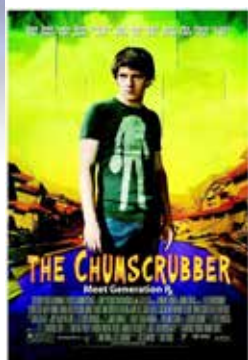
Andy Baron

Mozimorzszak – filmaprólék

Jimmy Cartwright

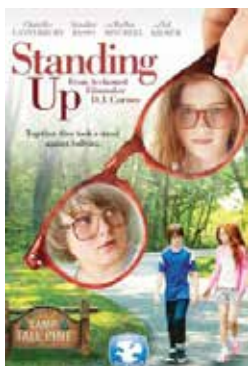

Elrabolva / Chumscrubber

amerikai-német sötét komédia (2005) – IMDb 7,1 – 108 perc (16 év felett)

„Troy látta el nyugibogyókkal a Hillside-i srákokat, és ennek köszönhetően terjedt szét a boldogság.” – Így hangzik a film egyik kezdőmondata. A probléma csak az, hogy Troy öngyilkos lesz, akire a legjobb barátja, Dean (**Jamie Bell**) talál rá. Miután az eset kiderül, **Crystal (Camilla Belle)**, **Billy (Justin Chatwin)** és **Lee (Lou Taylor Pucci)** rászállnak Dean-re, hogy hozzá el nekik **Troy (Josh Janowicz)** megmaradt „cuccát”. Persze Dean erre először nem hajlandó, így a gonosz trió elrabolja az öccsét... vagy legalábbis egy srácot, akinek ugyanaz a keresztnéve, s mint kiderül, a polgármester fia, aki épp házasságkötésre készül. A történet innentől bonyolódik csak meg igazán.

A film talán inkább groteszk, amely némileg sarkítva mutatja be a diákélet árnyoldalát. A barátját elvesztett Dean látszólagos érzelmენტessége komoly lelki vívódást leplez. A diákokra nehezedő nyomás teremt meg az igényt a „nyugibogyókra”, így nem csoda, hogy a megüresedett helyért, és az azzal járó komoly pénzéért sok mindenre képes néhány fiatal. Az önmagát kereső polgármester egyre szurreálisabb viselkedése (és egyáltalán, a felnőttek egyre szurreálisabb, néhol határozottan infantilis viselkedése) ugyan ad egyfajta kontrasztot a szülők és a gyerekek között, ám valahol ez is eltorzul. Az üzenet mégis tisztán és érthetően átjön, különösen a film zárójeleneteiben. Ha valaki unja már a bugyuta akciófilmeket, és értelmes, tartalmas, elgondolkodtató, néha meglepő filmélményre vágyik, az kukkantsa meg ezt az alkotást.

Különc kalandorok / Standing Up

amerikai családi film (2013) – IMDb 6,8 – 93 perc (12 év felett)

Ki ne ismerné az érzést, milyen kirekesztettnek (lúzernek, bénának, okostojásnak, strébernek, szemüvegesnek, egykének, elvált szülők gyermekének, stb.) lenni? Nyilván azok, akik kirekesztők. Márpedig a kirekesztők bizony sokszor szörnyű dolgokra képesek. Ez talán akkor a legfájóbb, ha előbb a kirekesztett bizalmába férkőznek.

Howie-t (Chandler Canterbury) és **Grace-t (Annalise Basso)** a Nagy Fenyő nyári tábor menő lakói – az évtizedes szokásnak megfelelően – néhány perc különbséggel kirakják egy lakatlan szigeten, meztelenre vetkőztetik és ott hagyják őket. Alig ismerkednek össze egy rozoga sátorban, azt veszik észre, hogy ismét csónakok közelednek. **Howie** rábeszéli **Grace-t**, hogy hagyják el a szigetet, és térjenek vissza a szárazföldre, nehogy még több megaláztatás érje őket, s reggel a táborban úgy keljenek föl, mintha mi sem történt volna. Am a tervbe némi hiba csúszik, az áramlás messzire sodorja őket, így kénytelen-kelletlen több napos „kalandtúrába” kezdenek, miközben **Grace** telefonon segítséget kér elfoglalt anyukájától. A túlélés érdekében több megkérdőjelezhető döntést is hoznak, de közben megismerik egymást és önmagukat is.

Egy igazán kedves film, szeretetreméltó történettel és szereplőkkel.

A Tai Chi harcosa / Man of Tai Chi

amerikai-kínai-hong kongi akció-dráma (2013) – IMDb 6,1 – 105 perc (16 év felett)

A tajcsicsuan a kínai harcművészetek úgynevezett belső iskolái közé tartozó harcművészet, amely a külső iskolákkal ellentétben nem az izom erejére, hanem a belső erő fejlesztésére, és az ezáltal elért eredményekre helyezi a hangsúlyt. – Wikipedia

A 2013 januári AKF mozimorzsaiban már ajánlottam egy filmet (**Tai Chi 0**), ami erre a kung-fu stílusra épül, ám az sokkal inkább elrugaskodott a valóságtól (egyfajta gőzpunk volt), mint a tavalyi, **Keanu Reeves** által rendezett, most tárgyalt film.

A téma (a tai chi-ban szerzett személyes tapasztalatok okán) talán kicsit közelebb áll hozzám, így nem biztos, hogy elfogulatlan vagyok ezen harcművészetté vált kung-fu stílussal kapcsolatban. Annál is inkább így lehet ez, mivel **Reeves** az egyik kedvenc színészem, több okból kifolyólag. Mégis, igyekezve elvonatkoztatni a fentiekől, azt kell mondjam, ez a film igazán jól sikerült.

Chen Lin-Hu (Tiger Hu Chen) abban a kolostorban tanulja gyermekora óta a tai chi-t, amelyben maga a stílus megszületett. Mestere, **Yang (Hai Yu)** azonban nincs megelégedve vele, mivel **Chen** csak a tai chi fizikai előnyeire koncentrált, és mindenképpen meg akarja mutatni, hogy a mindenki által békés elmélyülésnek tartott stílus komoly harcművészeti potenciállal is rendelkezik. El is indul egy versenyen, ahol már az első alkalommal győzelmet arat, így egy titkos viadalokat szervező cégmágnás, **Donaka Mark (Keanu Reeves)** felfigyel a képességére, majd némi ráhatást gyakorolva számos küzdelem elé állítja, s mindezt csak azért, hogy végül gyilkost faragasson belőle.

Az akciójelenetekben gazdag film végső soron **Chen** lelki küzdelméről szól: a bizonyítási vágyát, az anyagi javak hajszolását, a tradíció továbbvitelét, a mestere iránti tiszteletet, a nemes szándékot, az emberiségét mind rendre próbára teszik, s láthatjuk, melyikben hogyan teljesít, miként bukik el, vagy épp hogyan emelkedik azon felül.

Walter Mitty titkos élete / The Secret Life of Walter Mitty

amerikai kaland, dráma, komédia (2013) – IMDb 7,4 – 114 perc (12 év felett)

Walter Mitty (Ben Stiller) egy álmodozó „negatív”, aki a *Life* magazinnál dolgozik, amelynek élére a történet elején új főnök, **Ted Hendricks (Adam Scott)** érkezik, aki természetesen jelentős számú munkaerő-leépítést tervez, és meg akarja szüntetni a magazin nyomtatott változatát. **Walter** közben titkos szerelméről, egyben új kolléganőjéről, **Cheryl Melhoffról (Kristen Wiig)** fantáziál. Képzeltései azonban más irányba terelődnek, miután a magazin sztárfotósától, **Sean O'Connell-től (Sean Penn)** kap egy negatívtekercset, amiből azonban épp az a kép hiányzik, amelyet **Sean** az utolsó nyomtatott magazin címlapjára szán. **Walter** az elveszett negatív nyomába ered, amely különös helyekre és érdekes emberekhez vezet, miközben észrevétlenül valóra válnak álmai, valóra váltja a magazin mottóját, s szintén észrevétlenül megszűnnek a fantáziálásai is.

Remekül fotózott, nem túl gyors folyású, de kalandokban, izgalmakban, érzelmekben gazdag filmalkotás, amelynek stáblistáját nézve mégis úgy érezzük, „Már vége is?”, pedig finom az átmenet, akárcsak az álom és a valóság között, a reggel óvatosan beszűrődő fényeinel...

Ida

Ben Macintyre: A Vagdalthús hadművelet

Ez alkalommal egy érdekes történelmi témájú könyvet szeretnék a figyelmetekbe ajánlani, ami 2012-ben jelent meg az Alexandra Kiadónál A Vagdalthús hadművelet címen.

A könyv írója Ben Macintyre, történész és a londoni The Times munkatársa. Két könyve korábban magyar nyelven is megjelent (Cikcakk ügynök, Dupla csavar), melyek szintén a II. világháború kémeiről szólnak.

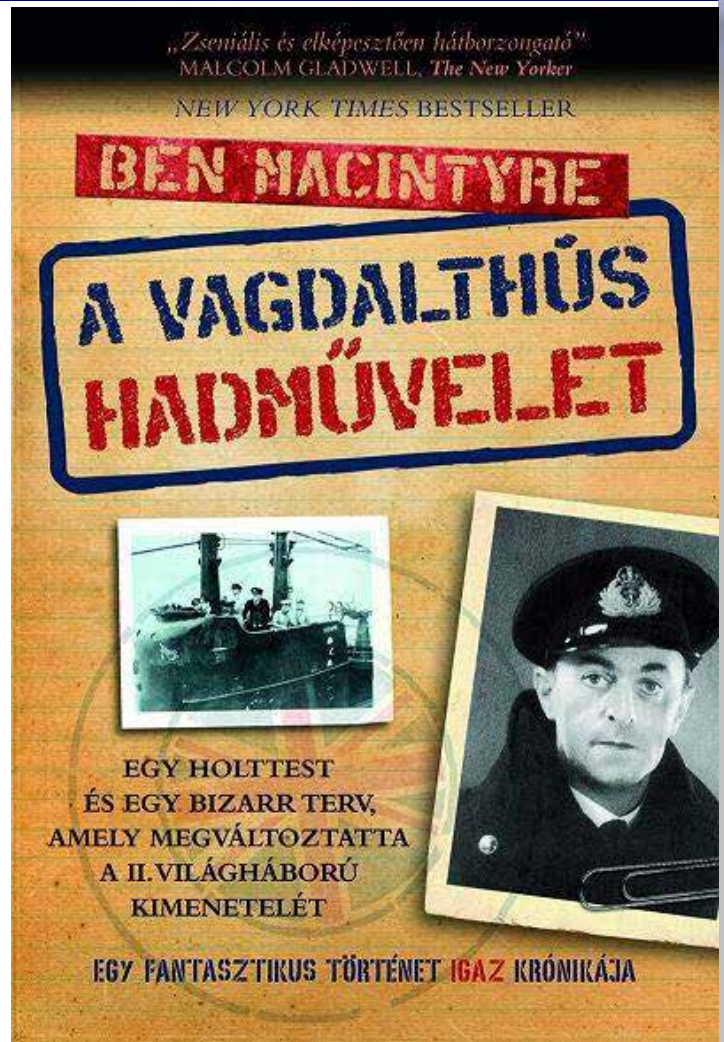
A Vagdalthús hadművelet a brit titkosszolgálat egyik akciójának volt a fedőneve, melynek segítségével igyekeztek elhitetni a németekkel, hogy a szövetségesek partraszállására nem Szicíliában fog sor kerülni.

Maga a hadművelet egy igen hátborzongató elgondolásra épült, ugyanis a dezinformációkat egy Spanyolországban partra sodródó, halott katonánál lévő dokumentumok révén próbálták meg eljuttatni a német titkosszolgálat „közreműködésével” Berlinbe. A sikerhez viszont mind az iratoknak, mind a holttestnek tökéletesen hitelesnek kellett tűnni, ezért a britek a legnagyobb titokban, hosszú hónapok munkájával minden apró részletet gondosan kidolgoztak. A könyvben lépésről lépésre nyomon követhetjük a terv precíz kivitelezését, és a felmerülő problémák kreatív megoldását.

Megfelelő holttestet sem volt egyszerű feladat találni, aztán pedig személyiséggel, múlttal, kapcsolatokkal, vágyakkal és jellemhibákkal is fel kellett őt ruházni, hogy hiteles kézbesítője legyen a titkos dokumentumoknak. Apróságok kerültek a zsebébe, levelek a kedvesétől, az édesapjától, a bankigazgatótól, bélyegek, ceruza, színházjegyek; hónapokig hordták a ruháját, hogy használtak látszon, és még fehérneműt is szereztek számára egy halott történész professzor hagyatékából.

Nemcsak a téma érdekfeszítő, hanem az író stílusa is kiváló. A könyv inkább hasonlít egy izgalmas regényre, mint egy komoly, tudományos munkára.

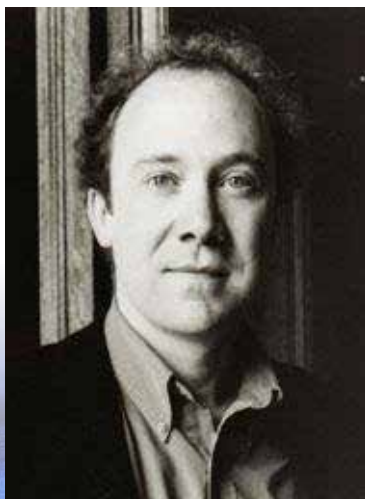
A történet „szereplőiről” is igen szemléletes képet kapunk. A hadműveletben betöltött szerepük mellett az író pár szóban egész életútjukról is beszámol, és nem hallgatja el előlünk a kortársak gúnyos megjegyzéseit sem. Egy elszánt, cinikus ügyvéd, egy magas tiszt a légierőtől, aki nem repülhetett, egy életvidám kőbancnok, egy jóképű tengeralattjáró parancsnok, egy rövidlátó sofőr, akinek a szeme se rebben, ha vaksötétben keresztül kell száguldania az országon egy hullával, egy 200 éves családi cégnél dolgozó temetkezési vállalkozó, egy nagy fülű, német lepkegyűjtő,

és számos egyéb különös figura érdekfeszítő története bontakozik ki előlünk, mely olykor a morbid humort sem nélkülözi.

Ezt a könyvet szívesen ajánlom mindenkinek, aki egyaránt kedveli az izgalmas kém-történeteket és a gondos kutatáson alapuló történelmi munkákat.

Köszönjük az Alexandra Kiadónak,
hogy rendelkezésünkre bocsátotta a könyv egy példányát.

Ben Macintyre rovatvezetője és társszerkesztője a The Times magazinnak. Az újság tudósítójaként dolgozott New Yorkban, Párizsban és Washingtonban.

Eddig összesen 10 könyv szerzője. Négy könyvből nemrég készítették dokumentumfilmeket a BBC-nek: Operation Mincemeat (2010), Kettős ügynök: Az Eddie Chapman Story (2011), „Double Cross - The True Story of a D-Day Spies” (2012), és a „Kim Philby - A legmeghittebb árulás”.

Bibliográfia:

- Forgotten Fatherland: The Search for Elisabeth Nietzsche.
- The Napoleon of Crime: The Life and Times of Adam Worth, Master Thief

- A Foreign Field.
- The Man Who Would Be King: The First American in Afghanistan.
- Agent Zigzag: The True Wartime Story of Eddie Chapman: Lover, Betrayer, Hero, Spy.
- For Your Eyes Only: Ian Fleming and James Bond.
- The Last Word: Tales from the Tip of the Mother Tongue.
- Operation Mincemeat: The True Spy Story that Changed the Course of World War II.
- Double Cross: The True Story of the D-Day Spies.
- A Spy Among Friends: Kim Philby and the Great Betrayal.

